
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 120

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 60

Segona i darrera reunió
tinguda dijous 10 de febrer de 1983

SUMARI

El M. H. Sr. President reprèn la sessió, suspesa ahir, quan manquen cinc minuts per a les onze del matí.

*El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, formula la **Interpellació al Consell Executiu sobre la creació del càrrec d'assessor de la Presidència per a assumptes econòmics**, la qual constitueix el sisè punt de l'ordre del dia (p. 3600). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3601). El Diputat H. Sr. Armet li replica (p. 3602). Respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3603).*

*El setè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i postes**, que formula el Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 3603). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3604). El Diputat I. Sr. Alay li replica (p. 3607).*

*Intervé el Diputat I. Sr. Medir, del G.p. del PSUC, per presentar la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria**, que és el vuitè punt de l'ordre del dia (p. 3607).*

Intervenien, en nom dels Grups que hi han presentat esmenes, els Diputats I. Srs. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 3608), i Guitart, del G. Socialista (p. 3608). El Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió, manifesta l'opinió del seu Grup (p. 3608).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Medir, del G.p. del PSUC, per indicar les esmenes que el seu Grup accepta, i tot seguit llegeix el text definitiu de la Moció (p. 3609).

Es posa a votació la dita Moció, la qual és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 3609).

*El darrer punt de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. La primera: **Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment del punt 2 de la Moció 31/ I sobre els incendis forestals**, és retirada pel Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 3609), que després en formula la segona, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'expulsió d'un ciutadà de la Comissaria de Santa Coloma** (p. 3610). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3610).*

*El Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, en formula una altra: **Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús que fan els***

---

*tribunals i els jutjats de Catalunya del servei de traducció de documents dependent de la Generalitat (p. 3611). Li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3611). Li replica el Diputat I. Sr. Alay (p. 3612). Respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3612). Intervé de nou el Diputat I. Sr. Alay per formular la **Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses davant d'una malaltia que deixa cecs els isards del Pirineu** (p. 3612). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3613). El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G.p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa Indústria Gràfica Seix i Barral, SA, d'Esplugues de Llobregat** (p. 3615). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3615). El Diputat I. Sr. Lucchetti li replica (p. 3616). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3617). El M. H. Sr. President aixeca la sessió a un quart i un minut de dues del migdia.*

La sessió, suspesa ahir, es reprèn quan manquen cinc minuts per a les onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació del càrrec d'assessor de la Presidència per a assumptes econòmics

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Correspon ara el sisè punt de l'ordre del dia, interpel·lació al Consell Executiu, presentada pel Grup Socialista, sobre la creació del càrrec d'assessor de la Presidència per a assumptes econòmics. El torn d'exposició, en nom del Grup, el farà el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista, davant la creació del càrrec d'assessor del President per a assumptes econòmics i la seva assimilació a la categoria de director general, ha presentat una interpel·lació perquè creu que hi ha un conjunt de motius de palesa illegalitat i del que podríem qualificar de necessària moralització de l'Administració pública que ho exigeixen.

Ràpidament anem a veure uns antecedents. Per un decret del 16 de novembre s'anomena el senyor Trias Fargas assessor del President de la Generalitat de Catalunya per a assumptes econòmics, amb les obligacions i drets inherents al càrrec. Prèviament, per un decret del 4 de novembre, publicat el 17 de novembre, es crea el càrrec d'assessor de la Presidència de la Generalitat de Catalunya per a assumptes econòmics, acollint-se al que assenyalava la Llei de funcionaris civils de l'Estat, que és d'aplicació supletòria a Catalunya, d'acord amb l'article 1.2 de la Llei 4/81. D'acord amb el que assenyalen aquests preceptes, el senyor Trias Fargas passa a ser un funcionari eventual, atès que desenvolupa un lloc de treball considerat com de confiança o assessorament especial, no reservat als funcionaris de carrera, article 5.1 del Decret 314/64. Essent, per tant, d'acord amb una disposició del *Diari Oficial de la Generalitat* del 24 de març del 82, el personal no vinculat anteriorment a la Generalitat que passarà a tenir la condició de funcionari eventual. Això és l'article segon, a), del Decret 47/82.

Però això es troba dins l'aplicació de la Llei del 9 de juny del 82, d'incompatibilitats en el sector públic, en disposar l'article 1.3.b) d'aquesta que afecta el personal al servei de les administracions de les Comunitats Autònomes i dels organismes

d'elles dependents. També la Disposició Addicional d'aquesta Llei d'incompatibilitats assenyalava que qui accedeixi a la condició de Diputat o Senador a les Corts Generals, o la de membre d'assemblea legislativa de les Comunitats Autònomes, quedarà en situació d'excedència especial, o en situació similar, podent, si es desitja, continuar prestant els serveis, però havent d'optar entre una retribució o l'altra. No m'estenc en el conjunt de consideracions que deriven de l'anàlisi de la Llei d'incompatibilitats, però aquesta Llei diu, amb tota contundència : «no es podrà percebre més d'un sou amb càrrec als pressupostos de les administracions públiques i dels organismes o empreses d'ells dependents, o amb càrrec als dels òrgans constitucionals, etc. ».

Vistos els antecedents, també hi ha una consideració addicional a fer, respecte a la retribució del càrrec d'assessor del President de la Generalitat. Atès que al Decret 399/82, de creació del càrrec, s'invoca l'article 130 de la Llei de funcionaris civils de l'Estat; és a dir, els funcionaris eventuais seran de lliure designació dels ministres, o, per la seva delegació, dels subsecretaris, dins dels crèdits globals autoritzats per a tal finalitat. I, d'altra part, l'article 1.2 de la Llei de mesures urgents de la funció pública aprovada per aquest Parlament assenyalava que aquesta no és aplicable als càrrecs polítics, als funcionaris eventuais i de confiança, és a dir, està diferenciant, entre altres coses, dues classes diferenciades de càrrecs, per la qual cosa no hi ha raó perquè un funcionari eventual o de confiança rebi unes percepcions econòmiques equivalents a les abonades a un director general, que és un càrrec polític, de dedicació exclusiva i contemplat en la Llei aprovada per aquest Parlament, és a dir, caldria preguntar-se en virtut de quins principis s'assimila a efectes econòmics la categoria administrativa assenyalada.

Fets aquests antecedents, entrem a l'anàlisi política, a la valoració política del fet, a la preocupació des de la perspectiva socialista del que hem anomenat la necessària moralització de la funció pública. En primer lloc, aquesta disposició surt de Presidència. Per tant, hi ha una responsabilitat del President de la Generalitat, molt directament, en crear aquest càrrec, concretament, d'assessor i atribuir-lo posteriorment a la persona del senyor Trias Fargas. Aquí hi ha un antecedent també amb una Llei aprovada que impedia compatibilitzar el càrrec de Conseller amb el càrrec de Diputat, i per tant, històricament, es produeix la dimissió del senyor Trias Fargas de Diputat al Congrés de Diputats i després del 28 d'octubre es produeix la dimissió de Conseller per part del senyor Trias Fargas i la seva continuïtat com a Diputat en el Congrés de Diputats. Aquest fou un tema a bastament discutit, que volia dir que aquesta Cambra entenia que calia deixar molt clar el concepte de dedicació bàsica i exclusiva, tant en la funció de Conseller,

com en la funció de Diputat. Per tant, hi ha una certa valoració que féu la Cambra al seu moment en relació amb el fet d'evitar incompatibilitats en aquells càrrecs que exigeixen dedicació exclusiva. Ens trobem, doncs, que en part es vulnera l'esperit d'una Llei aprovada pel Parlament de Catalunya; ens trobem, doncs, que hi ha una incompatibilitat manifesta d'acord amb la Llei d'Incompatibilitats, que assenyala claríssimament una incompatibilitat. Aquesta Llei era coneguda, aquesta Llei entrava en vigor l'1 de gener i ens trobem que el mes de novembre es fa aquest nomenament del càrrec d'assessor i se li atribueix una retribució amb categoria de director general. Ens trobem aquí amb un conjunt d'aspectes que per a nosaltres són fonamentals, que és que les assessories han de correspondre, en funció de la retribució —i en aquest cas era una retribució de director general—, a una responsabilitat de dedicació exclusiva, i aquí, d'una forma o d'una altra, ens trobem que un funcionari eventual que fou Conseller passa a tenir adscripció de director general, que és un càrrec de dedicació exclusiva, alhora que és Diputat en el Congrés de Diputats.

Podríem fer tot un conjunt de consideracions. Nosaltres no voldríem entrar en profunditat en el tema personificant si el senyor Trias Fargas està a la Comissió de Valoracions i té retribucions per la Comissió de Valoracions.

No voldríem entrar en tot el que poden ser els diferents escalats de retribucions que es poden treure, tant per la via de personal eventual, que en aquests moments està consignat en aquests decrets, és a dir, per la via d'assessorament, com per Diputat en el Congrés de Diputats. No voldríem fer tot un conjunt de consideracions que podrien derivar de notícies sortides als mitjans de comunicació sobre l'aplicació de l'article 8.2 de la Llei de Pressupostos, quan parla de les retribucions que es poden donar com a conseqüència de cessar en el càrrec de Conseller, i que pel que sembla algun Conseller ha anat rebent quan estava rebent també retribucions de l'Administració pública. Voldríem un aclariment complementari, que el demanarem al seu moment. Aquest no és el tema. Aquí s'ha produït un tema de manifesta illegalitat, d'una banda; aquí s'ha produït un tema d'abús, d'abús d'unes facultats que contempla la Llei de funcionaris civils de l'Estat, que permet tenir uns col·laboradors, cinc com a màxim per Ministeri, que poden ser d'acord amb el que digui el Ministre o el Subsecretari, que el sistema de retribucions és en funció dels crèdits habilitats a tal fi —no hi havia crèdits habilitats a tal fi, s'han agafat, evidentment, partides de personal eventual per a poder finançar aquesta operació d'assessor— i, a més a més, es fa la flagrant contradicció de donar un sou de director general, que és un càrrec de confiança política, segons una Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya, que requereix, òbviament, dedicació exclusiva en el càrrec.

Tot aquest conjunt de motius ha fet que nosaltres plantejéssim aquesta interpellació i no hem volgut plantejar una interpellació per dir: escolti, vostès han fet una illegalitat. Perquè em sembla tan gruixut que coneixent la Llei d'Incompatibilitats vostès fessin aquest Decret i que hagi sortit de Presidència de la Generalitat, que ens feia vergonya presentar a aquest Parlament una interpellació amb aquesta contundència i amb aquesta duresa. Perquè no podem admetre que el Govern de

Catalunya no tingui presents unes lleis de l'Estat i dos mesos abans de la seva entrada en vigor pugui fer, no una relliscada ingènua, sinó un error jurídic de gravíssimes conseqüències, que vol dir el desconeixement d'una Llei, l'entrada de la qual és el primer de gener. Hem volgut centrar la interpellació fonamentalment a dir molt clarament quins són els motius i propòsits que han portat al Consell Executiu a crear el càrrec d'assessor del President per a assumptes econòmics i assimilar-lo a la categoria de director general; quins són els motius i propòsits, quina política hi ha darrera, en aquest cas, d'un tema personal a què es dona una sortida personal. Hi ha una política global? Volem conèixer la sortida personal que s'hi ha donat, quins propòsits i motius han portat el Consell Executiu a crear aquest càrrec i, evidentment, quina és la política global, si és que la té, del Consell Executiu en relació amb els nomenaments d'assessors. I que quedi clar que rectificar els errors que s'hagin pogut fer en el *Diari Oficial de la Generalitat* em sembla obvi; que quedi clar que no hem volgut aquí fer una presentació d'aquesta interpellació des de la perspectiva de manifesta illegalitat. Hem volgut fer aquí un plantejament d'uns principis polítics i administratius que per a nosaltres són clars: només es pot percebre un sou de l'Administració pública per una tasca que requereix dedicació exclusiva. Aquest és un principi fonamental per a nosaltres; que hem de trencar amb les situacions anteriors que permetien, mitjançant aquesta Llei de funcionaris civils, trobar l'excusa de retribucions complementàries a gent que es dedicava en aquells moments a la política i, evidentment, no era pas a la política democràtica. És a dir, el que significava una Llei que permetia assessoraments dits tècnics que sovint, aquests assessoraments dits tècnics, es canalitzaven a través de persones amb significació política, que no era res més que des dels pressupostos públics donar retribucions complementàries a gent que per la seva missió de servei públic només havia de tenir una única retribució. És des d'aquesta perspectiva central per a nosaltres de moralització de la funció pública que avui, en aquest Parlament, hem presentat aquesta interpellació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet fa una pregunta al Govern de la Generalitat, després d'una exposició sobre moralitat i sobre legalitat concreta que no són aquests els temes que el preocupen, sinó que el que el preocupa en definitiva és el perquè, els motius i què pretén el Govern de la Generalitat amb aquest nomenament i per què l'assimilació a la categoria de director general.

Històricament, em penso que és sabut de tothom que aquesta figura d'assessor del Govern s'ha donat i, consegüentment, també s'ha produït després. En aquest moment és a l'aire que el Govern de l'Estat, el Govern central ha nomenat 160 assessors de diferents tipus. Sobre la moralitat de la despesa, el senyor Armet sap dues coses: una, que un estalvi moltes vegades no s'aconsegueix precisament rebaixant els costos, sinó amb un millor aprofitament dels recursos. Evidentment, el Consell Executiu va estimar convenient un dia crear el càrrec d'assessor de la Presidència en matèries econòmiques, i

hi havia antecedents, hi havia un àmbit legal per a fer-ho possible. Després, posteriorment, aquest nomenament va recaure en l'ex-Conseller Trias Fargas. Crec que és obvi per a la Cambra que l'experiència i els coneixements en la matèria econòmico-financera acumulada pel senyor Trias Fargas i l'experiència pràctica, fins i tot, després de dos anys i mig de bregar amb el Govern central, eren un actiu que forçosament havia de ser més rendible aprofitar-lo que no pas deixar-lo perdre. Per aquesta raó es va produir el nomenament del senyor Trias Fargas. El perquè de l'assimilació al càrrec de director general quant al Decret, doncs bé, perquè es va pensar que un assessorament de nivell, un assessorament de categoria no podia ser amb una retribució de cap de servei. Per aquesta raó se'l va posar a nivell de director general.

Però, que estigui tranquil el senyor Armet quant a la moralitat d'aquesta operació. El dia 1 de desembre vaig rebre jo, nou Conseller d'Economia i Finances, un escrit del senyor Trias Fargas en el qual deia que «a fi de precisar conceptes et prego que donis les instruccions necessàries a Tresoreria i Comptabilitat perquè no se'm pagui cap sou ni cap mena de remuneració per concepte d'haver estat nomenat assessor econòmic del President de la Generalitat.» És a dir, que la moralitat que preconitza el senyor Armet, en tot cas, es troba totalment salvada, em penso, amb aquesta comunicació del dia primer de desembre, només acabat de nomenar.

Posteriorment, quant a la funció, i per raó de l'augment de les preocupacions del senyor Trias Fargas com a conseqüència d'haver estat nomenat aspirant a l'alcaldia de Barcelona, posteriorment, el senyor Trias Fargas pensant que no podia dedicar el temps necessari, no el temps ple, total, a l'Assessoria, sinó ni tan sols el temps necessari per a poder despatxar en aquest assessorament, el dia 10 de gener el senyor Trias va remetre un escrit al President de la Generalitat renunciant al càrrec. És a dir, que des del dia 10 de gener el càrrec està renunciat. I si el President no ha donat curs a aquesta dimissió ha estat perquè ha cregut que encara no havien acabat les possibilitats de continuar beneficiant el Consell Executiu dels coneixements i de l'experiència que tenia acumulada el senyor Trias Fargas.

Bé, em penso que amb això he contestat els plantejaments que ha fet el senyor Armet. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant desitja exercir el torn de rèplica? El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats he escoltat molt atentament les paraules dites pel Conseller i no faré, diguem-ne, un ús abusiu de petites contradiccions de la seva exposició, sinó que intentaré centrar-me en els aspectes més fonamentals d'aquesta. A mi, evidentment, em preocupa molt que no es tregui present la Llei d'Incompatibilitats, i em sembla gravíssim, jurídicament i políticament, que no es tregui present que hi ha una Llei d'Incompatibilitats que entra en vigor l'1 de gener : gravíssim; la qual cosa no vol dir que jo no faci una interpellació centrada en aquest tema, sinó que l'oriento des d'una altra perspectiva, perquè he de dir amb tota sinceritat a les senyores i als senyors Diputats que em produeix una mica de vergonya que no es tregui present aquesta consideració d'una Llei, l'entrada en vigor de la qual és l'1 de gener.

Segon punt. Que nosaltres parlem de moralitat? No; parlem de moralització de la funció pública, perquè evidentment en

això de la moralitat entrem en subjectivismes, i no miro ningú, i tothom pot considerar que és el principal representant de la moralitat d'aquest país, o el defensor dels interessos populars o el defensor, evidentment, de determinades preocupacions socials i econòmiques que avui té el país. Per això funcionen les ideologies polítiques, això ho sabem, no el voluntarisme personal. Però nosaltres parlem de moralització de la funció pública. Què vol dir? Vostè ha parlat de cent-seixanta assessors en el Govern de l'Estat, per exemple. Això forma part d'una política socialista : abans n'hi havia cinc-cents i escaig. Sovint eren retribucions complementàries que es produïen per determinades fidelitats polítiques o col·laboracions tècniques. En aquests moments, li ho dic amb tota claredat, constitueixen una sensible reducció del que han anat fent els gabinets anteriors. La figura de l'assessor executiu queda definit amb un sou màxim d'assimilació a director general, amb absoluta incompatibilitat, absoluta incompatibilitat, amb dedicació exclusiva i seguint el màxim de cinc assessors per ministeri. Quan un assessor executiu exerceix el càrrec en funció de l'organisme en què treballa no percep cap retribució. I aquí podríem citar exemples concrets que hi ha damunt de la taula. Per tant, aquí hi ha una filosofia absolutament diferent : els assessors amb una assimilació, amb una dedicació exclusiva, amb una incompatibilitat. Perquè tots sabem perfectament que l'ús i abús que ha fet l'Administració dels assessors i dels estudis i dictàmens han estat moltes vegades les contraprestacions personals de determinades fidelitats polítiques o d'interessos econòmics en relació amb una persona determinada o grups de persones determinats.

Nosaltres hem dit amb tota claredat que volíem centrar la interpellació en el fet del perquè un assessor s'anomena director general. I aquí nosaltres tenim una Llei de Mesures de la Funció Pública : els directors generals de la Generalitat de Catalunya, del Consell Executiu, tenen dedicació exclusiva.

Com entendre que un assessor, que és incompatible, però que alhora fa de Diputat i ha d'estar al servei dels ciutadans de Catalunya, com a assessor, pot tenir el càrrec retributiu de director general, quan és un càrrec de confiança política que requereix dedicació exclusiva? És un contrasentit. Vostè em pot dir que des d'una perspectiva determinada els sous dels Consellers i dels directors generals són baixos, en funció de la gran capacitat que es voldria que tinguessin. Això seria un enfocament legítim, i podríem discutir molt aquest tema. El que no es pot fer, evidentment, és l'assimilació a director general de persones que fan assessoraments quan tenen compromeses tasques importants —en aquest cas de representativitat popular— com és la representació en el Congrés de Diputats.

M'alegro que el senyor Trias Fargas hagi tramès un escrit, suposo a la Conselleria, no a mi personalment, sinó que suposo que a la Conselleria. Convé diferenciar el seu rol de la lloable amistat que vostè pot tenir amb el senyor Trias Fargas, i molts d'aquests membres de la Cambra poden tenir, amb la seva funció com a Conseller. Vostè deu haver rebut un document oficial en el qual es renuncia..., recordar-li que la nostra interpellació té data de 2 de desembre; recordar que, dissortadament, s'ha d'anar amb plantejament d'interpellació abans que es produeixin aquells actes administratius a posteriori, a partir de resolucions i compromisos signats pel President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, que eren absolutament erronis

quant a enfocament jurídic, i això és un gravíssim error. M'alegro que això s'hagi produït perquè és el mínim que pot produir una interpellació d'aquestes característiques. I des de la nostra perspectiva el tema fonamental que a nosaltres ens preocupa és el concepte de moralització de la funció pública, i en això lluitarem. Intentarem acabar tot el que puguin ser —i ho hem dit— estudis i dictàmens no coneguts per qui els fa i no coneixent sovint els resultats, assessoraments indiscriminats, que sempre són persones importantíssimes les que ho poden arribar a desenvolupar, però com que no tenen el do de la ubiqüitat no poden sovint fer aquest rol d'assessor. I recordar, concretament en aquest cas, que el rol assignat per les disposicions de la mateixa Generalitat, jo diria, en aquest cas concret —i permetin-me aquí una digressió—, que el senyor Trias Fargas ho fa *va de soi*, diguem-ne, és la pròpia natura, la pròpia relació que té, concretament, amb determinats estaments de la vida econòmica i social del país: assessorament de tot el que fa referència a les relacions entre la Generalitat i les entitats bancàries que operen a Catalunya, assessorament en matèria pressupostària, assessorament en matèria de caixes d'estalvis, és a dir, és un concepte d'assessorament en què, d'una forma o d'una altra, el plantejament no és tant un assessorament al President, sinó que hauria de ser l'exemplar Conseller d'Economia i Finances, la qual cosa fins i tot, si jo fos Conseller d'Economia i Finances, em picaria una mica des de la perspectiva de dir que aquí hi ha un assessor econòmic al qual donen totes les responsabilitats de reflexió sobre els temes econòmics, quan hi ha, evidentment, una Conselleria d'Economia i Finances suficientment dotada, suposem, que pot dur-los a terme.

Dit això, els socialistes diem amb tota claredat que en aquest Parlament, i on sigui, posarem damunt de la taula tot el que puguin ser aspectes que atemptin contra aquesta necessària moralització pública, que quan nosaltres parlem d'incompatibilitats entenem que els responsables del poble hem de donar exemple, entenem que no es pot produir cap fissura, entenem que no es pot produir cap abús, entenem que no es pot produir cap falsa interpretació, i en aquest cas creiem que s'han produït aquest conjunt de coses que acabo d'esmentar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller desitja replicar? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Bé, només per puntualitzar —perquè cal felicitar el senyor Armet per l'habilitat amb què sap conduir el debat— algunes coses que, tal com ell les exposa, crec que poden quedar confuses. En primer lloc, hi ha un decret que crea una funció i assimila a un nivell de retribucions, no li dona el càrrec ni el títol de director general, sinó que només a efectes econòmics l'assimila a la retribució de director general. Això és el que diu el decret. I el senyor Armet ho sap. Aquest decret és del dia 4 de novembre. Posteriorment, es produeix el nomenament del senyor Trias Fargas, i el dia 1 de desembre, abans que el PSC presentés la seva moció, el senyor Trias Fargas havia renunciat, en comunicació, crec que no al senyor Armet, no sé si el responsable de pagar-li havia de ser vostè o havia de ser jo, però em penso que havia de ser jo. Llavors, la renúncia al sou

me la va presentar a mi, no al senyor Armet, evidentment. És a dir, que em penso que la cosa és molt clara: hi ha una funció creada per decret, posteriorment hi ha un nomenament i abans de la primera percepció hi ha una renúncia al sou, que, a més, és d'abans que es presentés la moció al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i apostes

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara a la substanciació de la interpellació següent, que és la que presenta al Consell Executiu de la Generalitat el Grup d'Esquerra Republicana sobre l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i apostes.

Per al torn d'exposició té la paraula el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 9.32 de l'Estatut diu molt clarament que la Generalitat té la competència exclusiva en tot el que fa a casinos, jocs i apostes, i fa una excepció en el cas de les Apostes Mútues Esportivo-benèfiques. L'abast d'aquesta competència és prou important, sembla, i requereix que se segueixi una normativa. Nosaltres voldríem saber quina normativa se segueix; voldríem saber també si es pensa d'alguna manera prendre una iniciativa legislativa per tal de regular-la a nivell de Catalunya, no pas a través de normatives de l'Estat; voldríem també saber quines iniciatives té el Govern de la Generalitat sobre jocs, quines iniciatives pensa prendre en el futur a fi i efecte que aquesta competència exclusiva sigui de l'amplitud que ens dona el mateix article de l'Estatut esmentat.

Però, a més a més, desitgem saber si pensa, si ha estudiat d'implantar un sistema de loteria. És evident que aquesta qüestió té importància des d'un punt de vista financer per a la mateixa Generalitat, és una font de recursos important. En casinos i «bingos», que són les dues modalitats que em consta que el Govern controla adequadament, i, concretament, pel que fa a «bingos», la recaptació o la despesa que fa el públic en aquesta classe de jocs puja, ni més ni menys, a 55 000 milions de pessetes, dels quals, naturalment, una part va a la Generalitat, i això significa uns 11 000 milions de pessetes. Però creiem, naturalment, que hi ha moltes més possibilitats, perquè hi ha una especificitat de la gent que vol jugar; hi ha preferències, a uns els agrada el casino, a altres els agrada el «bingo», a altres els agraden les travesses —que, com ja he dit, no són de la nostra competència—, a altres els agrada la loteria, a altres els poden agradar carreres de cavalls o les carreres de cans.

Pel que fa a travesses hem de lamentar senzillament —i això no és pas culpa del Consell Executiu— que la Generalitat no hi tingui res a dir, ja que que, si no ho recordo malament, va ser una iniciativa precisament que es va prendre a Catalunya i que després el Govern de Madrid, en la darrera etapa, va aprofitar per a fer-se-la i ho va aplicar d'una manera general a tot l'Estat. Pel que fa a loteries, Catalunya també té una tradició en aquest aspecte, i voldria recordar que l'Organització

Nacional de Cecs d'Espanya actual va ser en realitat una creació de la mateixa Catalunya, van ser la iniciativa privada i entitats culturals, moltes entitats del nostre país que van donar lloc a l'organització d'una Organització de Cecs a nivell català, en la qual, naturalment, també anava compresa el que se'n diu la rifa dels cecs. Creiem que en aquest sentit és lamentable també que no s'hagi pogut aconseguir encara el traspàs de les competències pel que fa a l'ONCE, i desitjaríem que en el futur es pogués aconseguir.

Pel que fa a la loteria nacional, és evident que ja n'hi ha una, la Loteria Nacional de España, que és totalment centralitzada, com és natural en un Estat centralista com ho havia estat fins ara, però creiem que res no impedeix a la Generalitat de poder tenir alguna iniciativa concreta en aquest aspecte. Creiem que hi ha loteries, sistemes de loteria implantats arreu del món, molt moderns, que poden captar l'atenció de moltes persones que estiguin disposades a aquest tipus de joc. Pensem que és una manera més de donar una presència al carrer, aquesta presència que nosaltres reclamem, al Govern de la Generalitat, creiem que, si més no, la gent implicada en aquest joc està, en certa manera, pendent d'una actitud, d'una iniciativa que ha pres la Generalitat, i creiem que això és molt important. Però, naturalment, el que és més important encara és que això pot ser una font d'ingressos molt interessant per a la Generalitat, dels quals entenem que en molts aspectes està mancada, i que per les coses que voldríem que fes tots els aquí presents desitgem que pugui obtenir el màxim d'ingressos. Per això és pel que hem presentat aquesta interpellació, i desitjaríem que la nostra petició es vegi acompanyada d'una bona explicació del senyor Conseller que correspongui, perquè creiem que és una qüestió prou important per al nostre país i, naturalment, també per al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per respondre i per intentar donar aquesta bona explicació que em demanava el Diputat senyor Alay, en nom del Consell Executiu i d'acord amb el que disposa el Reglament de la Cambra, article 124, en aquesta interpellació que jo considero de la més gran importància i que acaba de presentar el Diputat senyor Alay.

Fa referència a les competències de la Generalitat, efectiva-ment, en matèria de casinos, jocs i apostes. En primer lloc, haig de comunicar, perquè també forma part de la petició d'explicació que em demanava el senyor Alay, que el Reial Decret 2624/82, publicat el dia 20 d'octubre, ens transferia els serveis corresponents a aquesta matèria d'acord amb el que especifica l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia. El primer pas nostre era la creació dels òrgans encarregats de la gestió i la regulació de l'exercici de les competències. I com que el senyor Alay em demana en virtut de quina legislació actuem en aquests moments, jo li haig de respondre que el Consell Executiu de la Generalitat va aprovar el dia 2 de desembre, és a dir, poc temps després de la transferència dels serveis, el Decret 460/82, publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* número 228, del dia 24 del mateix mes de desembre. Aquest Decret regulava, com acabo de dir, els òrgans encarregats de la gestió,

l'organització de la Generalitat, per a assumir el servei que se'ns traspassava. Un cop assumida aquesta transferència dels serveis estatals, i efectuada la regulació de les competències pel Decret que acabo de dir, el pas immediat, el primer pas, evidentment, era la continuïtat en la prestació del servei per tal d'evitar que es produís un buit institucional, un buit jurídic, en donar els serveis que se'ns acabaven de traspassar, i al mateix temps iniciar, abans de definir la política de joc de la Generalitat, que em sembla que és la gran qüestió que està implícita en la interpellació del senyor Alay —i per això dic que aquesta és una interpellació important, i jo proposaré en la meua resposta que fem un debat sobre aquest tema, una sessió en Comissió; per a definir la política de la Generalitat sobre el joc, crec que seria bo conèixer l'opinió dels diversos Grups d'aquesta Cambra—..., al mateix temps que assumíem les competències, el que s'ha intentat de moment és tot un procés d'adequació i de millora dels serveis i dels mecanismes de funcionament que ens eren traspassats, i jo crec que, per tal com el tema del joc és molt nou a tot l'Estat, tenia, al nostre entendre, una sèrie de deficiències organitzatives.

Fa un mes i mig escàs que el Servei del Joc funciona, i s'ha realitzat una tasca que jo voldria resumir en els següents punts : assumpció de la gestió de les competències transferides en matèria de «bingo» que afecta, a tot Catalunya, cent-seixanta sales; reorganització administrativa i de personal, necessària per a suplir el que nosaltres considerem que era una insuficiència del servei transferit per l'Estat, i que ens venia directament del Govern civil; introducció, des del primer moment, de mecanismes supletoris dels de l'Administració de l'Estat en temes com inspecció i sancions, d'immediat; expedició de les corresponents cartes de pagament —jo haig de dir que, en aquests moments, per exemple, tenim al Palau de la Generalitat una delegació del Govern d'Euskadi per a intentar conèixer les nostres primeres experiències en aquest tema del joc, i veure com hem introduït aquests mecanismes supletoris que no té l'Administració de l'Estat, als quals feia referència—; reordenació d'un subsector que em sembla que no ha citat el Diputat senyor Alay, i que és també importantíssim i complicadíssim, perquè el món del joc en general —sigui dit de passada— és un món complex, que és el subsector de màquines recreatives i d'atzar; nosaltres hem iniciat un procés de mecanització i de planificació informàtica per a l'elaboració d'un cens —jo voldria dir, també de passada, que només al que són les comarques de la província de Barcelona hi ha més de seixanta-tres mil d'aquestes màquines, i, al voltant d'aquestes màquines s'ha creat tota una indústria, tota una indústria que dóna treball a molta gent, i tot això és un subsector que no solament des de la perspectiva del joc, sinó des de perspectives que afecten altres departaments, hem de reordenar—; control i seguiment d'aquestes màquines recreatives, que estan esteses per tot el territori de Catalunya, mitjançant qüestionaris adreçats a les fàbriques i a les empreses operadores, i, en definitiva, dins de la mateixa Generalitat, coordinació amb les delegacions territorials de la Generalitat per a cobrir una informació no solament del joc concentrat, evidentment, a l'àrea de Barcelona principalment, sinó de la seva visió global de Catalunya.

Després d'aquesta informació inicial, jo voldria passar als punts concrets que planteja la interpellació i al que ha dit aquí

el senyor Alay. Jo, d'entrada, haig de dir que coincideixo en la majoria de coses que ha dit el Diputat interpellant, i que, en definitiva, dins de la seva interpellació, i dins del que ha dit aquí, hi ha la petició de si hi ha d'haver una iniciativa legislativa; si, en definitiva, hi ha d'haver un ordenament global, fet per aquesta Cambra, sobre el tema del joc.

D'entrada, dic que crec que l'abast d'aquesta competència exigeix que aquesta competència vingui avalada per una llei del Parlament de Catalunya, i que aquesta és la intenció del meu Departament. Però jo voldria explicar una mica la complexitat del tema i, per tant, voldria dir al senyor Alay que la intenció del meu Departament —i la seva interpellació em dóna l'ocasió de dir-ho— seria de sotmetre al Consell Executiu i poder presentar en aquest Parlament un projecte de llei que sigui un ordenament global del joc a Catalunya, cosa que no existeix, en aquests moments, a l'Estat espanyol, com veurem després, i poder-lo presentar, sense que els terminis siguin massa curts i no els puguem complir, dins d'aquest període de sessions; És a dir, en definitiva, abans del 30 de juny. I voldria, prèviament, demanar a la Comissió corresponent que hi hagués un debat sobre aquest tema, per a tractar en línies generals d'una cosa que em sembla que és més important que el projecte legislatiu, o tan important com el projecte legislatiu, que és una clara definició de la política del joc a Catalunya, sobre la qual, evidentment, el Consell Executiu té les seves idees, i les ha de tenir, però que crec que és bo definir-les globalment i conèixer, com deia abans, les opinions dels diversos Grups parlamentaris.

Voldria matisar que, per a la correcta gestió de les competències dels serveis que ens han estat transferits, aquesta llei no és imprescindible; aquesta llei és imprescindible per a fixar, per a emmarcar la política del joc que pensem fer en el futur a Catalunya. Perquè, per a la gestió que estem fent actualment, el Decret que he citat anteriorment, adaptant la regulació estatal vigent i creant els òrgans de gestió, és suficient per a portar aquests serveis com ho estem fent ara. La llei és necessària, en canvi, per a definir el marc institucional i jurídic, i per a encabir, dins d'aquesta llei, la política del joc a Catalunya.

La introducció d'innovacions —i aquí també entro a contestar una sol·licitud del senyor Alay— en una matèria que ja he definit de complexa, i que té repercussions no únicament econòmiques i jurídiques, sinó també socials, perquè una proliferació dels sistemes de joc i una introducció en els hàbits de la societat del joc, i fomentar l'hàbit del joc, ens preocupa també. És a dir, no hi ha únicament l'aspecte d'aconseguir diners per a la Generalitat; no hi ha únicament l'aspecte de considerar que el joc avui és una activitat despenalitzada. Tampoc no voldríem que a Catalunya, precisament per a obtenir recursos per a la Generalitat, hi hagués un desbocament social dels hàbits del joc. I em sembla que aquesta és una preocupació que, des del Govern de la Generalitat, tenim també en aquests moments. És a dir, concretament, en el tema dels «bingos», a mi, personalment —i és una opinió personal que dic aquí, davant de la Cambra—, em sembla que els cent-seixanta «bingos» que existeixen a Catalunya avui és ja una xifra excessiva, és una xifra exagerada, que hi ha un rebuig important d'una part de la població. Jo he tingut en aquest tema contactes amb les associacions de veïns, i sé que les associacions de veïns veuen tot l'ambient que es crea al voltant del

joc, com un ambient que no els és grat, i que, d'acord amb aquesta opinió que, a través de les associacions de veïns ha arribat a la Conselleria, nosaltres voldríem frenar aquesta proliferació de «bingos» a tot Catalunya, i, precisament, l'ordenament que demana el senyor Alay i que nosaltres tenim pensat va també en aquesta direcció. Això no vol dir que no es puguin crear, com demanava el senyor Alay, altres sistemes de joc més imaginatius, molt menys perillosos socialment, i que vinguin a suplir aquesta paralització que nosaltres voldríem introduir en certs sistemes de joc.

He dit que l'Estat no tenia una legislació global sobre el tema, i que ha anat legislant per via de decret, amb una activitat que és nova a l'Estat espanyol. En els cinc anys transcorreguts des de la despenalització del joc a l'Estat espanyol no hi ha hagut aquest ordenament, sinó que l'Estat s'ha vist obligat, degut també a la dificultat de les circumstàncies —això no és cap crítica— a anar-ho regulant de forma parcial, provisional i de mica en mica, segons les necessitats i les demandes dels sectors implicats. L'any 77 es van fer els reglaments provisionals de casinos, jocs i «bingos», substituïts al 79 pel Reglament de Casinos, Jocs i Bingo; d'altra banda, el 79, el Reglament Provisional de Màquines Recreatives i d'Atzar, modificat a l'any 80, modificat a l'any 81, i tornat a modificar últimament. Això respon a les dificultats reals d'un tema complex, i amb això vull explicar aquesta complexitat de la realitat social, però també és evident que crec que ha estat un defecte de l'Estat anar-ho fent per etapes, i sense tenir un concepte global del que ha de ser la política del joc, i que nosaltres l'hauríem de suplir, i l'hauríem de suplir fent aquest ordenament global que ens demana el senyor Alay que fem, definint, prèviament, una política del joc a Catalunya.

Pel que fa a la possibilitat de la creació d'una loteria de la Generalitat, que era una conclusió i un suggeriment de la interpellació del senyor Alay, entenc i coincideixo plenament amb el Diputat interpellant que aquesta creació entra plenament dins del ventall de possibilitats de la Generalitat, i, per tant, ho podem fer, crec jo. No obstant això, en la pràctica, això comportarà una col·lisió d'interessos amb l'Estat —això també ho haig de dir—, atès el caràcter de monopoli que té la loteria dita nacional i que li confereix la vigent Instrucció General de Loteries, del 23 de març del 56. Jo entenc que, no obstant això, l'Estatut, que evidentment és un nivell de llei molt superior i, a més a més, posterior, ens dóna plena competència per a actuar en aquest tema, i, per tant, la possibilitat de crear una loteria catalana.

Jo he dit que potser no hi hauria un enfrontament jurídic, que també hi pot ser, perquè el dret té diverses interpretacions i no és una ciència exacta, però fixeu-vos que he dit que hi hauria una col·lisió d'interessos amb l'Estat. I això ens porta a una conclusió que és la d'actuar, en aquesta matèria, amb la màxima prudència i, sobretot, amb la màxima seguretat jurídica; perquè, si hi ha d'haver una col·lisió, hem d'estar ben segurs de l'actuació jurídica nostra en aquest camp.

Jo voldria, no obstant això, després d'haver insistit en la prudència amb la qual hem d'actuar en aquest camp, en l'experiència que hem d'adquirir, i en la definició d'una política global que hem d'anar fent com a fruit també de l'experiència, però que hem de fer en aquest període de sessions i abans del 30 de juny, és a dir, que també ens autofixem un termini. Jo

voldria entrar, de tota manera, perquè em sembla que el senyor Diputat ho espera, i ho espera tota la Cambra, una mica més en el contingut de les iniciatives de la Generalitat o del que pensem fer, encara que sigui modestament, i amb aquesta prudència política, en matèria del joc.

Tenim que la Generalitat perquè té competència per a fer-ho, ha d'aprovar el seu propi catàleg de jocs, és a dir, definir els jocs avui existents a Catalunya; aprovar el catàleg de sales de joc i dictar les normes reguladores de la seva autorització, organització i funcionament, és a dir, jo entenc que, per exemple, nosaltres podríem, avui dia, decidir que a Catalunya, on hi ha tres casinos, n'hi ha d'haver quatre o n'hi ha d'haver cinc; podem també decidir totes les normes reguladores de la seva autorització, organització i funcionament, no solament per als casinos, sinó per a les sales de joc. Però sí que voldria dir que la meua opinió personal, en aquest moment, seria deixar els casinos que hi ha a Catalunya en el nombre actual, que és el de tres; sobre els «bingos», ja he donat la meua impressió, em sembla que fins i tot n'hi ha massa, i volem actuar en les autoritzacions de «bingos», plenament d'acord amb els ajuntaments, que tenen en aquest criteri la mateixa opinió que el Consell Executiu de la Generalitat, i coincidim plenament, per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona a frenar, dins de les possibilitats legals, la implantació de nous «bingos» a la ciutat de Barcelona, que és on creen problemes. I a aquest efecte jo haig de dir que la Conselleria de Governació ha tingut uns contactes amb l'Ajuntament de Barcelona, i hem coincidit plenament en les nostres intencions, i s'ha creat un grup de treball, Conselleria de Governació-Ajuntament de Barcelona, que començarà a treballar, sobretot per a mantenir el nivell d'informació, i que, davant de les visites o de les pressions, perquè en el món del joc també hi ha pressions, que puguin rebre la Conselleria de Governació i l'Ajuntament de Barcelona, anem d'acord. I, aquest tema que hem iniciat amb l'Ajuntament de Barcelona, a mi m'agradaria continuar-lo també amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis per a tenir amb tots els ajuntaments de Catalunya una política coincident.

Per tant, no és la nostra opció en aquests moments canviar la legislació perquè hi hagin més casinos i perquè hi hagin més ««bingos»», sinó més aviat estabilitzar-ho.

I, quant al tema de les màquines recreatives, en el qual hi ha una gran confusió però amb el qual jo crec que hem d'anar amb molta prudència perquè hi ha molt d'interessos creats i no es tracta de defensar els interessos creats, sinó que es tracta de defensar molts llocs de treball que s'han creat amb una indústria que ha crescut molt ràpidament per a atendre aquest gran mercat que s'ha creat de les màquines recreatives, a partir de la informació que tinguem —i he dit abans com ho fèiem, informàticament—, hem de reordenar aquest sector.

Voldríem també reglamentar i autoritzar la celebració de rifes i de tómbols, car aquest és tot un món submergit, és un món subterrani en el qual hi ha quantitat de rifes i de tómbols sense autorització, sense control, que es fan per tota l'àrea de Barcelona i, en general, per tot Catalunya, i, en això, hi hem d'intervenir, ho hem de reglamentar, ho hem d'autoritzar.

Voldríem també determinar les limitacions personals d'accés als locals de joc, des d'una òptica catalana, i reglamentar les infraccions i realitzar les activitats de control, inspecció

i sanció corresponents, dins dels aspectes administratius. Haig de dir, en aquest aspecte, que la Brigada del Joc no ens ha estat traspasada, però sí que hi ha un acord amb el Ministeri de l'Interior, que encara que la Brigada del Joc, jeràrquicament, depengui dels seus superiors, hi ha un contacte funcional que crec que en aquests moments està anant bé, en el sentit que la Brigada del Joc col·labora amb la Generalitat per tot el que són les sancions, la inspecció, el control dins d'aquest món complex del joc.

Crec que el tipus de loteria que ens proposava el senyor Alay, i ell ha fet referència a fórmules modernes que, efectivament, existeixen a tot Europa, que tenen unes característiques diferents de la loteria dita Nacional, però que es podrien implantar fàcilment a Catalunya, com el «Loto», per exemple, sobre el qual hem tingut tota una sèrie de contactes, és un tema que està en estudi a la Conselleria, i jo voldria dir que el projecte en el qual estem treballant en aquests moments i al qual també ha fet referència el senyor Alay, que serien les curses —ha dit de cans o de cavalls—, en el tema de les curses de cavalls nosaltres voldríem anar molt de pressa dins d'aquest camp. Jo estic esperant un dictamen de definició del marc jurídic perquè aquest tema de les curses de cavalls, que té una importància molt gran, probablement, en certs països tant com les travesses, que el senyor Alay deia que havien nascut a Catalunya i que, en canvi, ara eren exceptuades de l'Estatut d'Autonomia..., però sap que les postes sobre curses de cavalls, per exemple, en països com França o com Gran Bretanya, o com els Estats Units, són tant o més importants que les travesses i, per tant, poden ser una font d'ingressos importantíssima, i, a través de la imaginació d'actuar en aquest camp, podem reconquerir un tema que se'ns ha escapat, jo sí que voldria en aquest tema de les curses de cavalls actuar molt ràpidament i poder fer un concurs per a la construcció d'un hipòdrom a l'àrea de Barcelona, i, a més a més, que sobre les curses de cavalls es fessin les postes corresponents.

I això té un doble interès: no solament l'interès en el tema del joc al qual feia referència el senyor Alay, sinó que això ens permetria ràpidament la construcció d'un hipòdrom, que és una instal·lació esportiva que necessita l'àrea de Barcelona per si volem fer —i em sembla que és desig de tots— els Jocs Olímpics del 1992. És a dir, en els Jocs Olímpics del 1992 un dels temes principals és poder presentar les instal·lacions adequades i, precisament, una de les instal·lacions que falta a Catalunya, sobretot per a totes les proves de salts, més que per a les de carreres, és un hipòdrom adequat amb una tribuna de públic suficient. Aquesta instal·lació no hi és, a l'àrea de Barcelona, i, nosaltres, amb la creació d'aquest hipòdrom, podríem resoldre un tema de joc nou imaginatiu i, a més a més, dotar l'àrea de Barcelona d'una instal·lació esportiva adequada. Jo haig de dir que sobre aquest tema hem tingut uns contactes amb el senyor Romà Cuyàs i amb la nova Administració, i que aquest tema, per la nova Administració central i pel senyor Romà Cuyàs, mereix tot el seu suport, i que aquest és un tema que jo voldria plantejar molt urgentment.

No obstant això —i, per acabar, perquè em sembla que m'he allargat massa—, quant a totes aquestes possibilitats que tenim en el camp del joc —jo diria que, des d'un punt de vista competencial, pràcticament il·limitades tal com està redactat l'Estatut d'Autonomia—, crec que hi ha un elemental principi

de prudència; de tota manera, com he intentat demostrar en la meua intervenció, donades les connotacions econòmiques, jurídiques i, sobretot, socials del joc, que no volem oblidar en cap moment, i no voldríem tampoc que el que es fes a Catalunya en aquest camp fos totalment diferent del que es fa a la resta de l'Estat —ho dic molt clarament—; és a dir, aportar unes innovacions està molt bé, però no voldríem que Catalunya fos una àrea de joc especial diferenciada de la resta de l'Estat. Crec que hem de tenir aquesta prudència d'actuar una mica dins les coordenades de l'Estat, i, per tant, en aquest aspecte jo vull dir al senyor Alay que voldríem actuar amb la prudència i amb els coneixements que ens donarà l'experiència.

I, per acabar, definir aquest ordenament global que ell demanava abans del 30 de juny d'aquest any, i, des d'aquí, demano ja —i després ho faré formalment— que hi hagi una sessió en Comissió per a conèixer les opinions de tots els Grups sobre un tema tan important.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, més que una rèplica voldria dir, en aquest cas, per cortesia, que he de reconèixer que la informació que ha donat el senyor Macià Alavedra ha estat exhaustiva, ha estat molt bé i que amb moltes de les qüestions que ha exposat estic plenament d'acord. Voldria comentar, no obstant, alguna qüestió.

Pel que fa a la qüestió de prudència a què ha fet esment i en la qüestió de no fomentar l'hàbit del joc, també nosaltres hi estem totalment d'acord : no s'ha de fomentar l'hàbit del joc, però sí que, essent el joc una realitat de la qual no ens podem sotraure, evidentment que s'ha de reglamentar. Ha comentat casos concrets, com el dels 260 «bingos» que hi ha a la província de Barcelona, i em consta que no tots són rendibles, molts d'ells es veuen obligats a haver de plegar, en surten de nous, però crec que, evidentment, n'hi ha una saturació. El que es faci en el futur, naturalment, ha de contemplar aquesta saturació, ha de contemplar que no es fomenti l'hàbit, però s'ha de reglamentar tot.

Celebrem també que el senyor Macià Alavedra proposi que sigui en una Comissió d'aquest Parlament que tots els Grups parlamentaris puguem dir la nostra opinió. Creiem que això és important, i el que és més important és que el senyor Macià Alavedra es compromet —i així li ho exigirem, en la forma procedimental que correspon— a presentar un projecte de llei i li demanarem que es compleixin els terminis, no cal que sigui el 30 de juny, potser serà el 30 de setembre; voldré donar un marge de confiança, però voldrem tenir la seguretat que es compleixi estrictament i, a més a més, atènyer-nos a tota l'explicació que ell ha donat.

I, finalment, vull dir que ens alegrem que en el Govern de la Generalitat es comenci amb imaginació en aquest aspecte, que és una qüestió molt precisa, però que té un àmbit important, i desitjar que aquesta imaginació s'estengui a totes les àrees de l'Administració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller? *(El senyor Conseller indica que no desitja replicar.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria, que va ser presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a la defensa de la moció té la paraula el Diputat senyor Lluís Medir.

El Sr. MEDIR : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, a conseqüència de la interpellació que el meu company de Grup, Francesc Padullés, va presentar en la darrera sessió de l'anterior període de sessions, el nostre Grup ha presentat una Moció sobre el tema de les condicions de treball dels treballadors de l'hoteleria.

Ja en el debat que es va produir en aquella ocasió es va discutir, es va posar sobre la taula, el marc global en què es mouen aquestes relacions de treball, i, d'alguna manera, es va enfocar també que això depenia o n'era un resultat, de les peculiaritats del nostre sector turístic —encara que sigui molt breument, convé de recordar-ho. Convé recordar que el nostre sector turístic és encara feble en la majoria de les zones, tret d'honroses i concretes excepcions, que pateix d'un mal greu, que és l'estacionalitat, i que això, sens dubte, condiciona fortament les condicions de contractació, les condicions de treball del sector de l'hoteleria. A més, aquestes condicions no són específiques dins del marc de les poblacions turístiques pel que fa a allò que és estrictament hoteleria, sinó que en altres sectors de serveis, per exemple, el comerç, concretament, també es donen situacions de treball preocupants quant a tipus de contractació, edats, etc.

De tota manera, quan ens hem plantejat de fer una moció sobre el tema hem d'haver estat conscients —ho hem intentat ser, la Cambra dirà si ho hem encertat o no— de la realitat, tant del marc competencial com de la complexitat de la situació, que dona aquesta situació concreta laboral, i, per això, hem optat per un tipus de moció de les que en podríem dir no excessivament imperatives, sinó que en aquesta moció que presentem hem procurat, sobretot, que el debat sobre la interpellació no fos foc d'encenalls i que el Parlament continués preocupat pel tema, que pogués controlar des del mateix Parlament les iniciatives que nosaltres creiem que el Consell Executiu, i, dins del Consell Executiu, especialment en aquest cas, el Conseller senyor Rigol, el Departament del senyor Rigol, han de portar endavant sobre el tema. Però dic que també és responsabilitat de la globalitat del Consell Executiu perquè, efectivament, les relacions laborals en el sector d'hoteleria milloraran quan millori també el marc de la política turística global del nostre Consell Executiu, en el marc que millori globalment el sector turístic a Catalunya.

Efectivament, els punts crítics en aquestes relacions es van dir molt ràpidament : contractacions, fixacions de la temporada, característiques de la jornada, la Seguretat Social, contractacions Seguretat Social o no, allotjaments, horaris, compliment dels convenis, etc. Aquests són els temes que tenim.

Jo voldria, a més, aprofitar per dir que fins i tot abans de la situació d'atur que patim avui a totes les comarques de Cata-

lunya, aquest fenomen d'aquesta deficient contractació, d'aquestes deficientes relacions laborals del sector turístic, d'alguna manera, ja influïa en les poblacions abans —ho repeteixo— de la crisi i dels nivells preocupants d'atur. Ja es veia aquesta massa laboral fluctuant entre la seva ocupació d'estiu, més o menys clandestina, més o menys irregular i una altra ocupació d'hivern, la clàssica dicotomia entre hoteleria i construcció, per exemple, quan la construcció era forta, que ja donava un marc difícil en certa manera viciat de relacions laborals, en els pobles de predomini turístic o d'importància en el sector hotelier.

Ara, naturalment, la situació encara s'agreuja més perquè aquesta emigració interna —si se'm permet l'expressió— encara és més difícil, perquè la temporada se'ns escurça en la majoria de les zones turístiques, en comptes d'allargar-se, i, per tant, encara es fa més punyent aquesta realitat difícil, aquesta situació d'inseguretat laboral en amplis sectors de treballadors d'aquests pobles i d'aquestes comarques. I, això, a més, afecta no només els treballadors catalans, els que viuen en aquests pobles, sinó un determinat nombre de treballadors d'altres zones, d'altres regions espanyoles que vénen a aprofitar la temporada turística i als quals potser encara se'ls fan més punyents aquestes difícils condicions de treball i, per tant, tenen una imatge de la realitat catalana encara pitjor del que ja, dissortadament, és en moltes zones.

És per això que nosaltres hem presentat aquesta Moció, pensant, sobretot, ho repeteixo, que el Parlament tingui oportunitat de seguir, de confrontar, si ho volen vostès, de discutir la política que se segueixi de control de les relacions, de la situació laboral, des del Consell Executiu, i és amb aquesta confiança que demanem a la Cambra el seu vot afirmatiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció s'han presentat esmenes del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista. Pot ara intervenir, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana, en relació amb l'esmena presentada. Té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en fi, per a dir només, molt breument, que estem totalment d'acord amb el text de la Moció presentada, però hem considerat que hi faltava una precisió. Nosaltres creiem que en el ram de l'hoteleria té molta importància tot el que afecta els treballadors estrangers, per la mateixa naturalesa del treball a l'hoteleria, i per això nosaltres hem demanat al Grup interpellant que inclogui l'afegit que nosaltres proposem, per a concretar més la matèria. I és, simplement, abans de l'«etc.», quan parla de quadres horaris, d'allotjament, que s'hi inclogui també la «reglamentació sobre treballadors estrangers». Creiem que en la situació actual és molt convenient, i desitjàriem que fos assumida.

Sabem també que hi ha limitacions estatutàries, i d'això, d'alguna manera, també ens agradaria que hi hagués una constància, perquè, en matèria de treball, les nostres atribucions vénen una mica marcades per la complementarietat, i, per tant, ens agradaria de veure incorporat aquest fet, però, de tota manera, això és qüestió que ha de decidir el Grup interpellant.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula, en nom del Grup

Socialista, el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup comparteix totes les preocupacions del Grup del PSUC, comparteix realment, diguem, la dificultat que hi ha en el sector de l'hoteleria pel que fa a les relacions de treball i a les condicions de treball, a les contractacions, etcètera. Nosaltres entenem que aquest és realment un sector enormement preocupant, sobretot perquè té difícil solució, i sobretot té difícil solució si no hi ha una coordinació important.

Nosaltres estem completament d'acord amb l'esperit de la Moció del PSUC, i, si hi presentem una esmena no és per contradir-la, sinó, en tot cas, per a precisar uns conceptes i per a assenyalar un aspecte que nosaltres entenem que no hi ha a la Moció del PSUC.

Precisar conceptes, en tot cas, vol dir, en primer lloc, separar, de la Moció del PSUC, aquelles competències que corresponen a l'Administració central de les que corresponen a la Generalitat de Catalunya; entenem que convé, realment, que això quedi clar, per a demanar posteriorment responsabilitats a qui pertogui. Aquest és un primer punt, però, en tot cas, el segon, al qual nosaltres donem més importància, és el que fa referència a la coordinació.

Tant els organismes dependents del Govern central com els que depenen del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, tots dos organismes intenten fer cara a aquest mateix problema dels treballadors a la costa. Nosaltres entenem que fins ara la coordinació ha estat, diguem, insuficient, que caldria accentuar-la perquè, en la mesura que no vagin realment a l'una, en la mesura que no hi hagi un pla d'actuació conjunt, realment es divideix el treball, i l'eficàcia és notòriament insuficient.

És, per tant, amb la voluntat d'aconseguir aquesta coordinació entre els dos organismes que tenen competències sobre un mateix sector, és amb aquesta voluntat que presentem aquesta esmena a la Moció del PSUC.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el Diputat que ha presentat la Moció, senyor Lluís Medir, per a indicar si accepta totalment o parcialment alguna de les esmenes. *(Pausa.)* Com? Ah, bé, els altres Grups poden intervenir, si ho desitgen. En nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no va presentar esmena a aquesta Moció perquè estem substancialment d'acord amb el text d'aquesta. En definitiva, quan l'Il·lustre Diputat senyor Padullés, al seu moment, va presentar la interpellació de la qual dimana ara aquesta Moció, se'ns plantejava, se'ns parlava —grans temes, grans línies d'actuació— allà d'ordenació del sector, d'institucionalització, de promoció, i, concretament, s'interpellava sobre la política global en relació amb el tema.

Després del debat, nosaltres entenem que, en funció de les precisions, de les matisacions, de les explicacions que va donar l'Honorable senyor Conseller de Treball, s'ha redimensionat el tema ara, i així, en aquesta Moció, es plantegen uns temes ja molt més concrets, específicament laborals, i per això, doncs, hi estem d'acord. Si diem que hi estem substancialment d'acord és perquè, igual que al Grup Socialista, ens

mou la preocupació de no provocar falses expectatives o imprecisions pel fet que —com s'ha apuntat fa molt poc— no totes les competències, ni tan sols els serveis corresponents en matèries relacionades amb els temes en què se'ns demana d'intervenir en aquesta Moció, són en mans de la Generalitat.

D'altra banda, per això, no acabem de compartir plenament —l'esperit, sí— l'esmena que ha plantejat el Grup Socialista, perquè hi ha temes d'actuació, temes d'execució, que és difícil de destriar, de forma molt breu, com s'intenta a través d'aquests textos, quines són les competències dels uns i dels altres. En el treball de la doctrina, arribar a destriar l'abast exacte del que s'entén per l'«execució», fins on arriba la capacitat reglamentària, etcètera, és un tema delicat, i, per tant, no veuríem amb bons ulls que aquí s'intentés, sobre la situació del moment i amb un text —per feliç que pugui ser—, delimitar-ho de forma concreta i definitiva, perquè, realment, en tota aquesta actuació hi ha punts en què es necessitarà una coordinació amb els organismes dependents de l'Administració central; altres punts depenen de traspassos en curs o dels quals està demanada la transferència a determinats organismes laborals que poden incidir en això; hi ha temes de treballadors fixos, discontinus, com sembla que s'apunti a la Moció, que poden tenir una incidència posterior en la Seguretat Social, i aleshores, realment, no queda clara quina és la competència en qüestió, i, finalment, sí que hi ha un tema en què crec que tots hem de coincidir, que és la qüestió del cos d'inspeccions de treball, cos únic, i, per tant, caldrà una coordinació i una participació de l'organització laboral de l'Administració central.

Per tant, doncs, nosaltres, a l'espera de quina sigui la resolució definitiva del Grup del Partit Socialista Unificat sobre el text exacte a votació, voldríem manifestar la nostra conformitat i aquesta preocupació per a reflectir aquesta necessitat, en alguns aspectes, de comptar amb la participació i la coordinació de l'Administració central de l'Estat.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup de Centristes desitja intervenir en el debat? *(Pausa.)* No. Bé, passem, doncs, a la intervenció del presentant respecte a les esmenes presentades. Senyor Medir, té la paraula.

El Sr. MEDIR : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, amb molta brevetat, per a agrair el bon acolliment que ha tingut en la Cambra aquesta Moció, i per a dir que entenem que les dues esmenes són perfectament assumibles en el que nosaltres preteníem dir, preteníem tirar endavant a través d'aquesta Moció. Per tant, volem agrair aquestes esmenes, també; és cert que Esquerra Republicana té tota la raó, falta aquest punt concret dels treballadors estrangers, que és una realitat, que ha estat punyent en determinats moments en la vida de les zones turístiques, i és molt encertada, també, l'esmena socialista, sobretot pel que fa a la coordinació, quan es dona un marc competencial dividit encara.

Bé, aleshores, a efectes pràctics i per a assolir una redacció més coherent, jo em permetria llegir, si el senyor President no hi té inconvenient, un text que, d'alguna manera, refon aquestes aportacions amb la nostra Moció original, i que trametré tot seguit a la Mesa perquè sigui sotmès a votació.

Diu, el text : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar abans del 30 de març del 83 a la Comissió de Política Social una informació de com pensa actuar per a garantir el compliment de les lleis i altres normes obligatòries que fan referència a la situació laboral dels treballadors del sector d'hoteleria, en els aspectes de contractació, de fixació del període de temporada als efectes laborals, de jornada laboral, de descans semanal, de Seguretat Social, de quadre d'horaris, d'allotjament, de reglamentació sobre treballadors estrangers, etc., així com de quins mitjans, humans i materials, pensa fer ús per tal de garantir-ho.

»Aquesta actuació es realitzarà en el marc de les competències que corresponen a la Generalitat de Catalunya, instant, si cal, l'Administració central perquè adopti les mesures adients en les matèries que siguin de la competència d'aquesta, tot procurant la coordinació de la responsabilitat inspectora d'ambdues administracions.»

(El senyor Medir lliura el nou text de la Moció a la Mesa.)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. MEDIR : Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem, doncs, a votació el text de la Moció tal com ha quedat modificat, amb l'acceptació d'esmenes i com l'acaba de llegir, doncs, el senyor Medir.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text llegit pel senyor Medir, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment del punt 2 de la Moció 31/I sobre els incendis forestals

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que és la presentació de preguntes amb resposta oral al Ple.

La primera d'aquestes preguntes és la formulada al Consell Executiu, relativament a l'incompliment del punt 2 de la Moció 31/ I, sobre els incendis forestals, pregunta formulada pel Diputat senyor Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Senyor President, aquesta pregunta queda retirada perquè amb posterioritat, i concretament el dia 1 de febrer, va entrar a Serveis Generals del Parlament tota la informació que se sollicitava. Per tant, la pregunta ja ha perdut objecte.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expulsió d'un ciutadà de la comissaria de Santa Coloma

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la segona pregunta de la llista, que és la que formula al Consell Executiu, també el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari

d'Esquerra Republicana, sobre l'expulsió d'un ciutadà de la comissaria de policia de Santa Coloma. Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en un diari de Barcelona, de la ciutat de Barcelona, el dia 24 de novembre va aparèixer una informació segons la qual havia estat expulsat d'una comissaria un ciutadà —d'una comissaria de policia de Santa Coloma— perquè es comunicava en català amb la seva esposa, professora d'un centre docent —deia la nota periodística— que havia estat cridada a declarar a conseqüència d'una denúncia errònia.

L'inspector de policia que va prendre la declaració va negar-se a admetre que marit i muller parlessin entre ells en català dins les dependències policiaques.

En fi, nosaltres presentem aquesta pregunta perquè suposem que la Conselleria de Governació tindrà informació sobre això, i perquè entenem que això és una transgressió dels drets del ciutadà que vénen conferits, tant per la Constitució —quan diu que les altres llengües espanyoles seran també oficials a les respectives Comunitats Autònomes d'acord amb els seus estatuts—, i respecte de l'Estatut d'Autonomia, quan diu que l'idioma català és l'oficial a Catalunya, així com també ho és el castellà, oficial a tot l'Estat espanyol.

Nosaltres pensem que, si bé en matèria d'ordre públic no tenim competències, almenys sí que tenim l'obligació de fer complir l'Estatut i la Constitució, i, per tant, de fer el seguiment de totes aquelles accions que puguin suposar la transgressió dels drets que té tota persona d'expressar-se en català dintre de Catalunya, al carrer, o sigui dins d'una dependència policial.

És per això que hem formulat la pregunta, demanant-ne la resposta, de si el Govern de la Generalitat té coneixement d'aquest fet, i que, si és així, quines són les accions que ha pres prop de l'autoritat governativa corresponent, o pensa prendre, per a respectar els drets de l'individu que vénen determinats per l'Estatut d'Autonomia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, referent al contingut dels fets que planteja la pregunta del Diputat senyor Alay, haig de contestar que la primera actuació del Departament de Governació va ser, sobre aquest tema, intentar d'obtenir una informació més àmplia i més concreta que la nota de premsa d'un diari, del 24 de novembre del 82, diari al qual feia referència el senyor Alay i que em sembla que ha estat el motiu de la seva pregunta.

A través de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, del Departament de Governació, es va demanar un informe, al més complet possible, a la Jefatura Superior de Policia, i, a més a més, es va entrevistar, hi va haver una entrevista amb els ciutadans afectats, que, com deia el senyor Alay, és un matrimoni resident a Santa Coloma, ambdós mestres d'escola, i que fins al moment en què la Conselleria de Governació va establir contacte amb ells no havien presentat cap denúncia concreta dels fets esmentats. És a dir, l'única referència que havíem tingut era precisament a través d'una notícia de premsa.

El fet al qual feia referència el senyor Alay va tenir lloc a les vint hores del dia 22 de novembre de l'any passat, en la inspecció de guàrdia de la Comissaria de policia de Santa Coloma de Gramenet. L'inspector actuant va cometre un error que és el d'esmentar unes persones, concretament aquest matrimoni, que no tenien res a veure amb l'assumpte que s'estava investigant policialment. És a dir, s'estava investigant un assumpte que feia referència a una mestra d'escola, i es va esmentar, per error de la policia, una altra mestra d'escola que, amb sorpresa de rebre la citació, hi va anar acompanyada del seu marit. Aquesta confusió, aquest error inicial va originar un estat de tensió i de nerviosisme entre l'inspector i el matrimoni, especialment amb el marit, i la discussió va sorgir per les recriminacions que es feien de l'error comès —i evidentment el matrimoni parlava entre ells en català, perquè són catalanoparlants. L'inspector parlava amb els afectats en castellà, malgrat que, segons pròpia manifestació, entén i parla el català perquè és natural de les Illes. Malgrat tot, l'inspector, enmig del nerviosisme i la confusió, va decidir prendre declaració a la senyora sola, enmig d'un estat de tensió i de nerviosisme per l'equivocació inicial, i, en aquell moment, per dur a terme les diligències, va fer sortir el marit —que no estava citat d'una manera especial, sinó que estava citada la senyora, i a més per error—, de la inspecció de guàrdia.

Jo, sincerament, tinc el convenciment, després de les investigacions que hem fet, que aquest clima de confusió i de tensió creat per l'error en la persona citada i el nerviosisme que això va generar en el matrimoni van ser els motius determinants de l'incident i no el fet lingüístic en si. Jo, personalment, haig de dir al Diputat que em fa la pregunta que jo tinc aquest convenciment després d'haver aprofundit en el tema.

A la zona de Santa Coloma de Gramenet, les plantilles de les dependències de la policia són de pas, són mòbils. Aquest mateix inspector protagonista d'aquests incidents ha estat destinat fa poc temps a Menorca, i ell mateix, com he dit abans, és originari de les Illes. Ens trobem en una zona, la de Santa Coloma de Gramenet en la qual hi ha una sensibilitat especial sobre el tema lingüístic, i això fa que les autoritats actuant en aquella zona, amb les quals hem tingut contacte, amb totes, ens hagin dit totes elles —i així ho creiem— que estan molt atents als problemes de tensió que es puguin crear o que es poguessin crear per motius lingüístics. L'Alcalde de Santa Coloma mateix ens fa constar que el comissari en cap fa tot el que està al seu abast perquè aquests fets no succeeixin en cap sentit. És a dir, quan el Diputat que em fa la pregunta em demana quina actuació ha tingut la Generalitat, doncs que ha tingut una actuació d'investigació, de contacte amb el matrimoni, de contacte amb la policia, de contacte amb les autoritats locals i, a més a més, d'insistència que és necessari per a tots aquest clima de convivència, i que, a més a més, la resposta obtinguda de totes les institucions actuant a la zona ha estat en aquest aspecte positiva.

Nosaltres voldríem dir aquí —i jo com a Conseller de Governació haig de dir-ho— que un problema específic que s'ha creat, i a més a més per unes motivacions molt concretes —i jo crec que l'error inicial hi influeix d'una manera determinant—, no podria fer —ja sé que el Diputat que fa la pregunta no ho fa— que el Conseller de Governació, d'un cas específic i

d'un problema específic que en una comunitat en la qual s'utilitzen normalment dos idiomes es pot crear, que d'aquest cas específic en generalitzéssim una crítica, per exemple, a tot el cos policial. No volem fer-ho, i crec que no hi ha cap motiu per a fer-ho, i crec que realment hi ha un esforç de respecte. I la Conselleria de Governació, en contacte amb el cos policial, ha de vetllar perquè hi hagi aquest clima de respecte a nivell general i en tots sentits.

Hem de dir —i ho vam dir en una ocasió anterior en què es va produir un incident no similar però del mateix tipus d'incident— que hem de vetllar i vetllem perquè els drets dels ciutadans de Catalunya, de tots els ciutadans de Catalunya, en matèria lingüística, i no farà referència als textos legals perquè el senyor Alay els ha citat molt correctament, siguin respectats. Volem fer possible una normal convivència i una bona relació entre els ciutadans, i entre totes les institucions que treballen a Catalunya des de diversos àmbits. I em sembla que la meua resposta a la pregunta del senyor Alay va plenament en aquest sentit.

Vull dir, per acabar, que en el cas concret que ens ocupa no ens semblaria adequat pensar que aquest fet s'hagués de solucionar amb una acció espectacular del Consell Executiu, sinó únicament per la investigació i els contactes, que ja s'han fet, i pel clima de convivència amb el qual tothom diu que està d'acord i vol col·laborar. Tingui, doncs, el senyor Diputat, la certesa que el Govern de la Generalitat vetllarà en tot moment perquè els drets de tots els ciutadans de Catalunya en matèria lingüística siguin respectats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay desitja replicar o repreguntar? (*El senyor Alay indica que no.*)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús que fan els tribunals i els jutjats de Catalunya del Servei de Traducció de documents dependent de la Generalitat

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és una pregunta formulada també pel Diputat senyor Alay, del Grup d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre l'ús que fan els tribunals i els jutjats de Catalunya del Servei de Traducció de documents dependent de la Generalitat, a fi d'evitar la discriminació de la població catalanoparlant. Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, continuant en la qüestió lingüística, que naturalment és una qüestió que ens ha de preocupar, nosaltres presentem una pregunta que fa referència a la Conselleria de Justícia, en què, concretament, demanem quin és l'ús d'aquest Servei, del Servei de Traducció, que en fan els tribunals i els jutjats de Catalunya en funció de les mesures que en aquest sentit haurà pres el Govern de la Generalitat per tal d'assolir, en l'àmbit de l'Administració, i molt especialment en el de la Justícia, la no discriminació de la població catalanoparlant.

Bé, aquest tema és un tema que ve ja d'uns quants anys enrera, que moltes coses que s'han presentat als tribunals, davant els jutjats, no han estat acceptades si no venien amb la corresponent traducció, i que, naturalment, havia de preocupar. Però un se'n preocupa més quan sent o quan rep una reclamació d'un cas concret, i el cas concret que ha motivat aquesta

pregunta al Consell Executiu és, precisament, un escrit que es va presentar davant el Tribunal, davant el Jutjat de primera instància, intrucció número 1, de l'Hospitalet de Llobregat, que va ser redactat en català en un procediment declaratiu de menor quantia. I el jutge va resoldre, molt expeditivament, amb una providència, de no donar lloc a aquesta admissió de l'esmentat escrit si no s'aportava la traducció corresponent.

En fi, a nosaltres ens sembla —ja ho he dit abans— que la Constitució espanyola ja estableix que també les altres llengües espanyoles són oficials dins les Comunitats Autònomes, i també que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya diu que l'idioma català és l'oficial a Catalunya. En fi, si les dues llengües són oficials a Catalunya, perquè ve establert pels principis mencionats, és evident que resolucions d'aquest caire atempten contra la igualtat lingüística que fixa l'actual legislació. Naturalment la Generalitat de Catalunya té l'obligació de vetllar per la normalització del català com a llengua oficial, donat que l'Estatut d'Autonomia ho diu molt clarament, quan diu que «la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes», i que «prendrà les mesures necessàries (...) que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya». En aquest sentit, la Generalitat creiem que té establert, a través de la Conselleria de Justícia, un Servei de Traduccions, però ignorem si, d'aquest Servei de Traduccions, se'n fa l'ús degut. Voldríem saber si ha de ser a instància de la part que presenta l'escrit que demani la traducció, o si també aquest Servei està obert al fet que siguin els mateixos jutjats que demanin la traducció al Servei, amb la qual cosa es facilitaria molt i quedaria una mica més en entredit l'actuació del jutjat de primera instància al qual feia referència.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta del Diputat senyor Alay que passo a contestar posa molt encertadament sobre la taula el problema de l'ús de la llengua catalana en l'Administració de Justícia i de l'evident discriminació de què és objecte.

Aquest problema, aquest greu problema, preocupa no únicament aquelles persones que d'una o altra manera han d'intervenir en l'Administració de Justícia o hi han d'acudir per necessitat, sinó que té un caràcter general : aquesta preocupació afecta tot el poble i és filla de l'amor a la nostra llengua catalana i, simplement, encara que només fos com a conseqüència del desig que l'Estatut i el seu article tercer siguin complerts estrictament.

Fruit, precisament, d'aquesta preocupació generalitzada, l'Escola d'Administració pública de la Generalitat va organitzar, fa pocs dies, una taula rodona molt reeixida, que vaig tenir el gust i l'honor de presidir, sobre el tema de l'ús del català en l'activitat jurídica. I en el curs del debat a què va donar lloc aquesta organització es va constatar la mínima presència de la llengua catalana en el món dels tribunals de justícia i també la dificultat de donar-hi una solució a curt termini.

Com és natural, el Departament de Justícia la sent profundament, participa intensament d'aquesta preocupació

general, i tant és així que ja el desembre del 1981, quan es va dictar el Decret de reestructuració del Departament, es va crear aquest Servei de Traducció de documents, que entre altres objectius tenia específicament el d'arbitrar solucions per als escrits i documents que arribessin als Tribunals en català i per a evitar, en tot cas i sobretot, que fossin retornats als qui els havien presentat, i es trametessin al Servei per a la seva traducció, si així s'estimava necessari.

I és més, per a millorar el funcionament d'aquest Servei va iniciar-se la creació d'un cos d'interprets-jurats de català, de traductors-jurats de català, que ha quedat momentàniament reduït a dos funcionaris, a causa que el Ministeri d'Afers Exteriors ha suspès la concessió de títols d'interpret-jurat de català per entendre que, aquesta titulació, ha de concedir-la la nostra Comunitat Autònoma. Amb aquests antecedents, he creat ja aquest Servei de Traduccions. El mes de febrer del 82 el Departament en va fer pública l'existència per mitjà d'una nota a tota la premsa de Catalunya, i el meu antecessor en la titularitat de la Conselleria, el dia 6 d'abril de l'any també 1982, va comunicar oficialment al President de l'Audència l'existència d'aquest Servei i el posà a la disposició dels Tribunals. El President, el dia 16 del mateix mes d'abril, va contestar dient que prendria les mesures pertinents perquè l'existència i la gratuïtat del Servei arribés a coneixement de tots els jutges i de tots els Tribunals de Catalunya. Però el desembre passat, advertint el poc ús que feien del Servei de Traduccions els Tribunals de Justícia, el Departament va reiterar a la Presidència de l'Audència l'oferiment anterior, i, molt recentment, a conseqüència d'algun conflicte, d'alguna dificultat que ha sorgit en relació amb algun Tribunal, he tornat a adreçar-me al President de l'Audència Territorial, expressant-li el desig del Departament i la conveniència que fos precisament la Conselleria de Justícia la que es dirigís directament a tots els jutges i Tribunals, recordant-los l'existència d'aquest Servei.

Però és cert que, a desgrat de tot això, la utilització és molt minsa, que se'n fa un ús molt migrat. Durant tot l'any 1982 el nombre d'assumpes que han passat pel Servei de Traduccions per a la corresponent traducció és el següent: assumptes procedents d'organismes públics i de jutjats, 32; assumptes procedents d'advocats i particulars, 13; nombre de folis traduïts, 1215, i nombre de certificacions realitzades, 45. És veritat, i és agradable de constatar-ho, que últimament sembla produir-se un lleu increment en les peticions de traducció procedents de jutjats i Tribunals. Aquesta mínima tendència que s'insinua, la posició que sobre el problema de la llengua demostra el Consell General del Poder Judicial fan, permeten concebre certes esperances d'una futura, lenta i gradual normalització de l'ús del català davant dels Tribunals, a la qual cosa esperem i confiem que contribuirà en gran mesura, possiblement en mesura molt determinant, la Llei de Normalització Lingüística, que confiem que aviat sigui debatuda i aprovada per aquesta Cambra. No vull acabar sense agrair al Diputat senyor Alay el zel i la sensibilitat que en defensa de la llengua catalana ha demostrat amb aquesta i amb la pregunta precedent.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Sr. Alay desitja replicar o repregun-

tar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en fi, agraeixo les explicacions donades per l'Honorable senyor Conseller, però la pregunta que jo he formulat, en realitat, ell l'ha contestada molt bé, perquè jo preguntava sobre l'ús que se'n feia i ho ha constatat perfectament. Passa que potser la pregunta no estava adequadament formulada. En realitat, això ve a ser una denúncia d'un fet concret que ha passat, i aleshores no es tracta de si el Departament funciona, si el Servei de Traduccions funciona, sinó que la gravetat del cas està en el fet que és un document que no va ser admès a tràmit en un jutjat perquè anava redactat en català, és a dir, el problema és aquest, a nosaltres, a mi personalment això no em sembla que sigui admissible per la Generalitat. Com que no és el motiu de la pregunta, no hi puc incidir, però en tot cas potser hi incidiré una altra vegada, en el sentit que la Generalitat vetlli perquè això sigui complert pels jutjats i pels Tribunals, no pas per les persones que han de recórrer al Jutjat o al Tribunal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, des de l'escó mateix només per dir al Diputat senyor Alay que en aquest complement de la seva pregunta que ha exposat en el moment de la rèplica també puc tranquil·litzar-lo, perquè la Generalitat, i concretament el Departament de Justícia, se'n preocupa i molt. És a dir, aquest fet que denuncia la pregunta d'un cas concret en què un jutge no ha admès un document perquè estava presentat en llengua catalana, desgraciadament no és aïllat. I com que no és un cas únic, sinó que per desgràcia s'ha repetit diverses vegades, ha merescut —també l'hauria merescut naturalment si hagués estat un cas únic, però amb més motiu, perquè és repetició d'altres casos— ..., ens n'hem preocupat. I precisament la nostra insistència quant al Servei de Traducció de documents està en el fet que els Jutges i Tribunals que ignoren la llengua catalana o al·leguin aquesta ignorància a l'hora de poder tramitar procediments escrits en aquesta llengua siguin ben conscients i no puguin negar l'existència d'aquest Servei nostre, que en tot cas és al que han d'acudir, acceptar el document, acudir-hi i la traducció es fa sempre i amb gran rapidesa.

Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures preses davant d'una malaltia
que deixa cecs els isards del Pirineu*

El Sr. PRESIDENT : La següent pregunta és la que formula al Consell Executiu també el Diputat senyor Alay, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre les mesures preses davant d'una malaltia que deixa cecs els isards del Pirineu. El senyor Alay té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, no creia que tantes preguntes passessin alhora, però de totes maneres, és clar, procedimentalment hem de seguir-les.

Bé, aquesta qüestió dels isards, aquesta pregunta que formulem al Consell Executiu pot semblar una pregunta una mica

anodina, sense gaire interès, però creiem que a tots els països l'interès del país i la globalitat és feta per una suma de moltes petites coses, i aquesta n'és una. Tant més que també l'Estatut d'Autonomia ens dóna una competència exclusiva en qüestió de caça i de pesca, i per tant ens n'hem de preocupar i hem d'estar inquiets per saber les coses com van en aquesta matèria.

En el cas concret dels isards, és una espècie que és característica del Pirineu. Hi ha hagut durant tants d'anys abusos dels caçadors i, a més a més, un desinterès tan gran de l'Administració de l'Estat amb les tècniques aplicades en qüestió de vedes, que això ha fet que arribés un moment que estigués pràcticament en vies de desaparició, havia arribat fa deu anys, per exemple, en una situació pràcticament d'extermini. A través de vedes posteriorment se n'ha aconseguit un repoblament molt important, per cert, i ara surt a l'opinió pública la notícia que hi ha famílies d'isards que estan afectades per alguna malaltia que els deixa cecs. I aleshores ens preguntem si això no pot ser un perill més per a aquesta espècie i volem saber quines mesures es poden prendre, volem saber de què ve això, quines causes ho han motivat. Perquè no és solament la qüestió de la malaltia el que afecta, i que no és objecte de la pregunta que formulem, sinó que l'isard ha estat una espècie molt perseguida, no solament pels caçadors d'aquí sinó també per forans.

En el Pirineu hi ha hagut caçadors estrangers que fins i tot han practicat la caça de l'isard amb helicòpter, la qual cosa és totalment inadmissible. Però aquest no és el problema, en aquest moment creiem que el que cal dilucidar és si és una situació epidèmica, si és una situació evitable, si és irreversible i en tot cas si és controlable i a través de quins mitjans es pot arribar a controlar perquè això no sigui un greu perill de desaparició dels isards.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraïexo al senyor Alay que hagi flairat quelcom més que una simple malaltia dels isards. Efectivament, la serralada pirinenca no és una barrera contra cap mena de malalties, ni és un límit en el mapa epizoològic o epidèmic d'Europa. La serralada pirinenca és un vas de comunicació per on qualsevol malaltia exòtica pot irrompre a casa nostra, i en aquest cas el senyor Diputat es pregunta quina és aquesta malaltia; per tant, vol saber si efectivament, com vam voler saber nosaltres al seu dia, era o no una malaltia exòtica. Perquè, en aquest cas, parlem de manera abstracta d'una malaltia d'isards, però d'aquí a pocs anys podrem preguntar-nos on és situada la ràbia selvàtica que està avançant per Europa a uns quilòmetres anuals i que indiscutiblement, si no hi ha unes normes rigoroses de control, aquesta malaltia zoonòtica, transmissible a l'home per la mateixa via i per la mateixa sistemàtica que s'ha presentat aquesta dels isards, se'ns pot presentar i tindriem aquí la temuda ràbia, que en aquest moment està controlada, està totalment mesurat el seu avenç, i sabem quines normes hem de prendre perquè en el moment que s'acosti excessivament a casa nostra li posem una barrera eficaç. Aquest és un crit d'atenció que una simple malaltia d'isard va més enllà

d'aquesta simple malaltia i és l'avenç d'una patologia estranya, que a causa, per altra banda —que aquest és l'altre crit d'atenció—, dels trastorns que constantment es donen a la natura, en els desequilibris ecològics i biològics que es presenten, a causa del progrés, que permet l'explotació de noves espècies, a causa de moderns sistemes de cacera, que permet eliminar determinades espècies, i fa que desaparegui aquest equilibri i que llavors aquesta harmonia que la natura havia marcat entre el seu sòl i les espècies que hi conviuen desaparegui, i això és un nou risc que també, com explicaré quan descrigui la malaltia, s'ha presentat ja en aquesta malaltia dels isards.

La malaltia que afecta actualment els isards pirinencs s'anomena queratoconjuntivitis. Aquesta malaltia infecciosa ha estat observada en l'isard des de principis de segle als Alps. En el Pirineu francès fou diagnosticada l'any 1942 i en el Pirineu espanyol Aragó-Catalunya l'any 1952. El primer cas observat de l'actual epidèmia fou en el mes de novembre de 1980 en els Pirineus centrals francesos. Durant tot l'hivern s'estén cap al Luchonais, Hauts Pyrénées i al Pirineu d'Osca i de Lleida es presenten també ja alguns casos d'aquesta malaltia. En els transcurso de l'estiu de 1981, l'epizootia adquireix certa virulència, tant en la vessant francesa com en l'espanyola, essent afectada una quantitat inferior al 5% de la població en els llocs on s'observa. Durant el transcurs de la tardor va debilitar-se i fou en el mes de febrer del 82 quan es diagnostica el primer cas de queratoconjuntivitis en el Departament de l'Arieja, i, tot seguit, en la Vall d'Aran i en la comarca del Pallars Sobirà, on —en aquests dos llocs— adquireix gran virulència i afecta el 50% de les poblacions. L'etiologia de la malaltia no és encara en aquest moment, de manera certa, compartida per tots els tècnics que l'han investigada, i no precisament perquè no s'hagi investigat, perquè a França, amb la qual hi ha hagut un contacte directe, tant pels serveis de l'Estat central com dels nostres serveis autonòmics, s'ha analitzat una sèrie d'animals en diversos laboratoris i, pel moment, considerant la simptomatologia observada més la gamma àmplia de microbis aïllats (moraxelles, clamídia, riquèixies, micoplasmes, etc.), semblaria ser —i val a dir que el laboratori de sanitat ramadera de la Generalitat de Catalunya de Pobla de Segur va ser el primer d'aïllar-ho, després es va aïllar també en el laboratori pecuari de l'Estat a Barcelona, situat en el port de Barcelona— que el que es confirma és que es tracta d'un germen dit micoplasma, malaltia que comparteixen les ovelles a casa nostra. La queratoconjuntivitis és una malaltia estival, l'inici de la qual és normalment el mes de juny i adquireix la seva major virulència l'agost, i desapareix a la tardor. Però, degut als hiverns anormalment benignes que hem passat, s'ha presentat com a enzoòtia hivernal i ha adquirit gran virulència per cinc causes conjugades : l'excessiva densitat de població, deguda a la protecció de què gaudeixen les reserves nacionals i parcs naturals —aquí és on jo indicava que el progrés moltes vegades romp d'una forma o altra l'equilibri de les espècies i pot invalidar tal vegada el que volem amb el que pot ser—; la manca d'una població suficient de depredadors naturals que eliminin immediatament els exemplars afectats o els seus cadàvers; així s'equilibrava abans la natura, però ha desaparegut, ja que els carronyaires, els llops, les guineus, estan en franca baixada, i, realment, moltes vegades la permanència de cadàvers en el bosc és excessiva en el temps i permet la difusió

de la malaltia. Els tres darrers anys, anormalment secs i càlids, han provocat una manca d'aliment i que els isards es concentrin més en els llocs on hi ha aliment. Un altre factor favorable a la difusió. La quantitat, alhora, d'insectes existents, degut a la permanència de temperatura favorable : se sap que aquests insectes són portadors, són transportadors de la malaltia. I, per últim, el fet que el problema d'aliment dels isards era el problema de les ovelles que pasturaven al Pirineu, i aleshores ambdós, per marxa natural de defensa de la vida, anaven a buscar les mateixes pastures i allà convivien —no havien conviscut pràcticament mai— ovelles i isards. Si no convivien en el mateix horari, sí que convivien en el mateix lloc.

Respecte al tractament de la malaltia i la seva profilaxi, se sap que responen a uns certs antibiòtics : tetraciclina i tilosina, i a l'addició de vitamina A. Però és la caça selectiva dels exemplars afectats el mètode que s'utilitza tant als Alps com als Pirineus, és a dir, el sacrifici dels animals que es veuen malalts, per a controlar la malaltia. Junt amb això un altre mètode és la dispersió de ramats per a reduir la probabilitat de contagi, és a dir, aquesta terapèutica podríem dir que és maneig de població, quan no és una terapèutica directa sobre la malaltia. I no cal dir, indiscutiblement, com a mesures complementàries, incrementar la protecció a les espècies depredadores i caronyeres, com he citat abans, els rapinyaires, ossos, guineus del Pirineu, etc., que, naturalment, regulen i seleccionen la població d'isards.

El tractament directe dels exemplars no s'utilitza perquè és pràcticament ineficaç. La captura d'isards, tant amb xarxes com mitjançant dards anestèsics serà sempre d'un nombre molt petit d'animals i s'hauria d'agafar ja els afectats. Aquests haurien d'ésser alliberats tot seguit, immediatament després del tractament, car el caràcter excessivament salvatge d'aquesta espècie no permet pràcticament la seva permanència en captivitat. Pràcticament cap zoo del món no té isards en captiveri. Durant el període en què dura la malaltia s'ha de suspendre una altra mesura, el subministrament de sal als isards, perquè és un altre lloc de concentració. I, a l'últim, l'ús de dards, que també s'ha assajat per a medicar amb antibiòtics, és totalment irracional perquè l'apropament fins a seixanta metres, per poder fer blanc amb un dard i donar-li una sola dosi d'antibiòtic, no és suficient per al tractament de la malaltia, però tots entenem, per sentit comú, que al dia següent aquell isard no el tornarem a trobar i no li podrem aplicar una segona dosi.

Jo citaré, amb números concrets, quina és la població actual, perquè, com molt bé ha dit el senyor Diputat, la població de dotze o quinze anys enrera amb la població actual no tenen res a veure. El Conseller que us parla des de casa seva a la muntanya, amb uns prismàtics veu perfectament a la serralada del Cadí i al Pedraforca la presència d'isards, sobretot en aquests últims anys de secada, que han baixat molt avall per menjar les pastures que hi havia.

Per les Seccions Territorials del Medi Natural a Lleida, Barcelona i Girona hi ha hagut una constant vigilància de les poblacions d'isards per tal de seguir el curs de la malaltia. Així, la Secció de Lleida, l'única afectada de moment, va realitzar l'any 1982 dos censos diferents en les seves reserves de caça per a comprovar com havia afectat la malaltia i quina era l'actual magnitud d'aquesta. El primer es va realitzar el mes de setembre de 1982 a la reserva de caça de l'Alt Pallars i l'Aran,

amb el següent resultat : 838 femelles, 260 mascles, 403 cries, amb un total de 1 501 exemplars. Aquest cens, comparat amb el de 1980, que donava un total de 2 028 exemplars, quan encara no havia estat afectada la població, representa una disminució del 25 al 28%, que, per zones, és la següent : disminució del 50% a la zona de la Vall d'Aran, disminució del 40% a la zona d'Esterri d'Àneu, disminució del 7,17% a la zona de Vall Farrera i Ribera de Cardós. Les disminucions estimades a la Vall d'Aran, a la Vall Farrera i a la Ribera de Cardós corresponen perfectament bé a la realitat, però la d'Esterri d'Àneu ha de considerar-se com a excessiva, degut al fet que en el moment de fer-la les condicions atmosfèriques no eren les més favorables per a fer un comptatge. A la Vall d'Aran, tal com dèiem al principi, la zona més afectada del total d'exemplars morts, el 62% han estat femelles, el 19,23% mascles i el 17,94% cries nascudes l'any 1982. El segon cens es va realitzar el mes de novembre de 1982, a la reserva nacional de la Cerdanya, amb el resultat de 56 exemplars observats i 100, aproximadament, estimats. El 1981, el resultat del cens fou de 75 exemplars observats i 150 estimats. Però aquesta disminució observada no és deguda a la malaltia, de la qual no es troba cap cas, sinó a la gran pressió que aquesta reserva suporta, com molt bé deia el senyor Diputat, de furtius procedents de terres andorranes i franceses.

La Secció Territorial del Medi Natural de Lleida ha anat realitzant exhaustius controls i vigilàncies, i s'han abatut els animals que es troben malalts. Alguns d'aquests isards varen ésser enviats a analitzar i es coneixen en l'actualitat cinc resultats diferents. En tots ells, el diagnòstic fou, indiscutiblement, com a símptoma de queratoconjuntivitis seroporulenta i infectocontagiosa. Només un d'ells, d'aquestes cinc primeres anàlisis, presentava el micoplasma agalaxie, que es coneix normalment per agalàxia contagiosa, i que els isards agafen en el seu contacte amb els ramats domèstics, com ja abans he dit. Es va investigar també i es va decidir, després de diverses anàlisis, que la presència de brucel·losi no es donava en el ramat d'isards. A la reserva de caça del Cadí, que administra la Secció Territorial del Medi Natural de Barcelona, en les vigilàncies portades a terme només es va trobar una femella adulta que presentava un ull inflammat i sense visió. Una vegada abatuda i portat el seu cap a analitzar, el resultat comunicat en data 8 de febrer del 82 ha estat de queratoconjuntivitis produïda per betsonies o clamídies, essent el primer cas en aquesta zona, sense que fins al moment se n'hagi observat cap altre. Pel que fa referència a la reserva de Freser-Setcases, administrada per la Secció Territorial de Girona, no ha estat observat fins al moment cap cas sospitós. En resum, la situació de repoblament actual als espais a càrrec de la Direcció General del Medi Rural és la següent : reserva Alt Pallars-Aran, 1 501 exemplars; reserva nacional de Cerdanya, 100 exemplars; reserva Freser-Setcases, 400 exemplars; reserva del Cadí, 570 exemplars. En l'actualitat es continuen fent campanyes de vigilància i estan previstos dos censos diferents per enguany : un durant el mes de juny, que es realitzarà a totes les reserves, i un altre el mes de novembre, en aquells indrets on s'hagi localitzat la malaltia. Per tant, les normes de tractament, que he anat desgranant en el transcurs de l'explicació que dono molt agraïment al senyor Diputat, són : dispersió al màxim dels ramats per a evitar la concentració d'aquests; vigilància pel sacrifici

d'aquells animals malalts, que és un mètode ja utilitzat per disminució també, precisament per suprimir animals possiblement contaminants de la malaltia; i, a l'últim, la mesura que s'ha pres, i ja s'ha acordat amb els ramaders de la comarca, perquè sembla que, en definitiva, la nostra observació, l'observació del laboratori de Pobla de Segur, en diagnosticar la malaltia com una micoplasmosi confirmada després pel Regional Pecuari, donaria la impressió que aquest és el camí cert. Doncs bé, totes les ovelles que aniran a pastura aquest any a les vessants pirinenques estaran gratuïtament i prèviament vacunades contra la malaltia agalàxia contagiosa, ja que s'ha comprovat que aquest sistema vacunal és efectiu en el cent per cent, i, per tant, assegurarem d'una forma, jo diria, gairebé absoluta l'arribada de la malaltia a través d'aquestes ovelles.

Jo penso que amb aquestes normes : disminució de població, dispersió d'aquesta població i evitació de l'arribada de l'agalàxia contagiosa a través de les ovelles en el Pirineu, no més enllà de dos anys s'haurà controlat totalment la malaltia.

Gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'empresa Indústria Gràfica
Seix i Barral, SA, d'Esplugues de Llobregat*

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre el manteniment dels llocs de treball a l'empresa Indústries Gràfiques Seix i Barral, d'Esplugues de Llobregat.

Per a presentar la pregunta, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, sovint arribem aquí, a aquest Parlament, a presentar casos d'empreses, perquè el Conseller de torn, sigui el Conseller de Treball, normalment, o el Conseller d'Indústria, ens faci precisions sobre què fa la Generalitat, per a resoldre determinats problemes, etcètera.

Aquest cop, però, en aquest cas, de l'empresa Indústries Gràfiques Seix i Barral Hs., SA, el més preocupant, almenys des d'un punt de vista institucional, és una altra qüestió, ens sembla a nosaltres, que definiríem com la impossibilitat, per no dir la incapacitat, que fins ara hi ha hagut perquè l'Administració obligués a seure, encara que només fos a seure, una direcció d'empresa, una patronal, per començar a parlar de la possible solució dels problemes. Normalment, la patronal seu, o envia els seus assessors, que s'asseuen a la taula, i, normalment també, per desgràcia, no s'arriba a cap solució. Però una actitud, que nosaltres pensem que voreja ja la responsabilitat penal, de negar-se, fins i tot, a acudir als requeriments que fa l'Administració per a intentar trobar un inici de diàleg, pensem que és una situació molt greu.

Els treballadors d'aquesta empresa, en aquest moment, es troben en una situació, que jo explicaré molt breument —i que suposo que no m'hi estendré—; amb una suspensió de pagaments, amb l'existència d'un crèdit hipotecari per valor de 30 milions de pessetes a favor de Sarrió, SA; Torres Hostench, SA; Torres Domènech, SA; Guarro Casas, SA, i la Caixa de Barcelona, amb un expedient de tancament d'empre-

sa, en el qual s'ha fet arribar als treballadors que els treballadors quedaran al carrer amb 100 000 pessetes d'indemnització per cap, 100 000 d'indemnització per cap —aquesta és l'oferta que fa l'empresa—, i, a més a més, amb altres possibles indemnitzacions, fora de les que assegura el Fons de Garantia Salarial, que queden també, d'alguna manera, hipotecades, compromeses per aquesta hipoteca que, prèviament, s'havia fet de trenta milions de pessetes.

Hi ha hagut una desaparició, pràcticament, de la direcció d'aquesta empresa des de finals de l'any passat, començaments d'aquest any; hi ha hagut, per part del comitè d'empresa, gestions diverses amb accionistes d'aquesta empresa, alguns d'ells rellevants personalitats del món polític de Catalunya, sense que hagin trobat fins ara solució a aquests problemes, sense resultat, i gestions del Governador civil, de la Conselleria de Treball, de l'Alcalde de Sant Joan Despí, en fi, diferents gestions, i sempre, però, s'han trobat amb la negativa constant de la direcció de l'empresa, hi insisteixo, no a trobar una solució, no, simplement a parlar, a donar la cara en un tema tan greu que posa en perill uns llocs de treball.

Nosaltres pensem que aquest és un tema institucional, i ens agradaria saber quina és la posició que, en aquest moment i durant tot aquest període, i què pensa fer la Conselleria de Treball, que entenem que és la competent en aquest cas per a trobar una solució a aquest problema que plantejem.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Lucchetti, jo tenia preparada una resposta que no és la que faré. Perquè jo tenia preparada una resposta d'exposició de tal com estava l'empresa, en quina situació estava... Però penso que vostè ho ha plantejat realment tal com és.

I, realment, tal com és, és que és un problema institucional, el cas d'aquesta empresa, en el qual la Generalitat, i també altres institucions com vostè ha esmentat —el Govern civil, etcètera—, ha intentat fer seure a la taula a les parts socials. I, en aquest sentit, haig de dir que, per primera vegada, que jo recordi, em trobo amb un cert fracàs en aquest sentit. Perquè la Generalitat, tot i que no tingués competències, sempre tenia una capacitat de convocatòria considerable, i la gent s'asseia a la taula, amb resultats diversos; algunes vegades, bons, i, altres vegades, no s'arribava a cap acord.

I és veritat que, en aquest sentit, nosaltres ens hem posat a la disposició d'una de les parts que ens ho ha demanat, en aquest cas, el comitè d'empresa de Seix i Barral, per mirar de muntar aquesta taula. I, així com una vegada ho vam assolir —i no vull mirar ara els papers que duia preparats—, en la qual ens varen portar un assessor, que ell mateix confessava que no tenia prou representativitat per a parlar en nom d'ells, i sí que nosaltres vàrem anar a parlar amb un per un dels accionistes, en un moment determinat, perquè poguéssim trobar una persona rellevant —alguns dels quals vaig aconseguir que vingués al meu despatx, però, automàticament, per fer-se fugisser i no tornar-lo a trobar més—, també haig de dir que, en funció d'això, no hem assolit el resultat que nosaltres voldríem... I evidentment que això, des d'un punt de vista institucional, porta una erosió. Una erosió que, el fet de comunicar-la jo aquí, en aquest Parlament, voldria redreçar amb l'ajuda del

mateix Parlament. Perquè en aquesta tasca de mediació, tant necessària en una societat com la nostra, amb interessos divergents, i, per tant, amb una conflictivitat d'interessos, cal que hi sigui, i cal que l'Administració pública es presti a fer-ho, i em sembla que, amb una certa dignitat, ho hem intentat fer al llarg del temps que som davant d'aquest Departament de Treball, penso que el fet de dir que em trobo amb aquest fracàs en aquest moment —intentar-lo, si més no, comunicar-lo a aquest Parlament— ens pot portar, si més no, a ser solidaris amb aquesta possible erosió de la mateixa institució.

D'altra banda, jo també voldria complementar això, perquè, com vostè sap, hi va haver una reunió al Col·legi d'Advocats, on varen assistir totes les parts. I, en aquell moment, hi va haver greus problemes d'ordre públic. Jo voldria també que, en aquesta mateixa dinàmica, el senyor Lucchetti comprengues que algunes de les persones que, en aquell moment, eren al front de la mateixa empresa, es van sentir atemorides per la situació, i realment van desaparèixer. Jo també voldria que compartís la dificultat que moltes vegades comporta el fet d'expressar, amb una certa animositat, la visió d'una de les parts, que ens pot portar després, de retruc, que tots els altres que intervinguem ens trobem, de vegades, amb les mans buides. Aquest és un altre punt que em sembla, en honor, almenys, a la meua petita veritat, que en aquest sentit haig de manifestar en aquesta Cambra.

D'altra banda, davant d'aquesta situació, quina és l'activitat que hem intentat portar endavant nosaltres; doncs, d'intentar citar les parts, d'intentar buscar-les, de comprometre'm jo mateix, en una visita que vaig fer la setmana passada a Cornellà, davant del comitè d'empresa, de fer una nova temptativa, de no sortir-me d'això, i, aleshores, l'única possibilitat que a mi em sembla que hi ha és en el nomenament de l'administrador judicial pel Jutjat de Sant Feliu, que és el que entén de la suspensió de pagaments, a fi i efecte de trobar un interlocutor vàlid en la viabilitat. I haig de manifestar que, fa dos o tres dies, em vaig posar en contacte personal amb el comitè d'empresa i vaig manifestar la meua disponibilitat de posar els serveis que tenim nosaltres, en el departament d'economistes, etcètera, per veure si, des d'una situació real, que jo encara no conec, des del punt de vista econòmic, tot i que hi hagi un dèficit de 219 milions, etcètera, per veure si es pot endegar alguna de les activitats que, en aquest moment, el comitè d'empresa intenta portar endavant d'una forma, al meu entendre, molt precària. I la cosa està així.

Evidentment, hi ha uns processos que s'originen a l'IMAC, a l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació; hi ha uns processos d'ordre judicial, en el qual nosaltres no hem d'interferir, i, evidentment, és possible que la representació institucional de l'empresa s'aculli a això, i perquè el dret l'assisteix que s'hi aculli.

Jo no voldria recriminar més enllà del compte, però sí que voldria dir que tota aquesta tasca d'anar refent les taules de negociació i el diàleg en el país exigeix, de part de qualsevol de les parts —en aquest cas, estem jutjant una de les parts, estem intentant descriure la posició d'una de les parts, o, en un altre moment, podríem disposar també, doncs, a judici sobre alguna de les altres—, que, en qualsevol cas, en la mesura que la Generalitat incideix en aquest camp conflictiu, exigeix també, de part de les parts, una responsabilitat de més a més,

que no s'enquadra únicament en els processos estrictament jurídics, de respondre-hi. Perquè és una eina que, de vegades, té èxits i, de vegades, té fracassos. Però és una eina necessària, i, si no es respecta des del punt de vista polític per part dels ciutadans implicants en aquest sentit, pot realment, aquesta eina, malmetre's.

En aquest sentit, jo voldria coincidir amb vostè que, quan la Generalitat, a través del Departament de Treball, crida una de les parts, penso que hi ha una certa obligació política de ser-hi per a trobar camins de negociació, perquè un servidor creu que, sempre, qualsevol pacte, qualsevol entesa, és molt millor que qualsevol solució feta des de fora, i que, en definitiva, moltes vegades dona la raó però dificulta resoldre el problema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lucchetti té la paraula per a rèplica o repregunta.

El Sr. LUCCHETTI : Sí, molt breument. Jo potser no hauria sortit —dic «potser» perquè sempre acostumem a sortir a fer alguna rèplica al que ens diuen—, perquè em sembla que la resposta ja és la que esperava que se'm donaria, però hi ha una qüestió de què ha fet esment el senyor Rigol a la qual jo també voldria fer una referència, perquè jo no n'havia parlat.

Efectivament, al Col·legi d'Advocats va haver-hi, d'una plantilla, de la qual jo ara no recordo quin és el nombre de treballadors, d'uns cent vuitanta, un petit nombre de treballadors que va tenir una actitud agressiva cap als advocats i cap a algun dels membres de la direcció de l'empresa, en una reunió al Col·legi d'Advocats.

I, evidentment, la immensa majoria dels treballadors de l'empresa —i no vull dir pas, aquest Diputat que els parla— considera —ja que no sóc membre de l'empresa, evidentment— que aquesta és una actitud absolutament inadmissible, que aquest és un camí que no és un camí, gens ni mica, de solució dels problemes. Però aquesta reflexió a mi m'ha vingut bé que la fes perquè, de la mateixa manera que jo reivindico des d'aquí que les actituds d'uns pocs no treuen el dret a la majoria de treballadors a reclamar vies de diàleg i a demanar el que en justícia els correspon, també voldria fer una reflexió, perquè nosaltres no hem vingut aquí a fer ara una desqualificació genèrica a les posicions de tots els empresaris, sinó a una posició que jo he dit —i després insistiré en això—, que creiem que és ja al costat d'una actitud delictiva penalment, de la mateixa manera, ens sembla que en altres qüestions que estan passant en aquest moment aquí, a Catalunya, hauríem també de saber distingir. Hi ha una campanya d'intoxicació, en aquest moment, que la que qualsevol actuació penal, per justa que sigui, contra un empresari del qual hi ha la presumpció que, penalment, doncs, ha comès un fet punible, automàticament significa desencadenar una campanya contra el conjunt dels empresaris.

Nosaltres pensem que això és una posició d'intoxicació de l'opinió pública absolutament inadmissible. Jo ho dic una mica agafant el fil d'això. De la mateixa manera que tres, quatre, cinc treballadors, no sé quants, van tenir una actitud inadmissible, denunciàble i, fins i tot, per què no, a la millor, penalment punible davant d'aquells empresaris, nosaltres pensem també que no es tracta de generalitzar i no es tracta de situar, en el conjunt dels empresaris avui, aquí, a Catalunya,

amb una mena de mania persecutòria perquè uns quants empresaris aquí, a Catalunya, estan tenint actituds delictives que cal denunciar i que cal perseguir amb tota la fermesa que calgui.

Jo dic això perquè ens sembla que aquest és un clima que s'està creant ara, en aquest moment, aquí, a Catalunya, i del qual nosaltres també voldríem sortir al pas.

Nosaltres pensem que la Generalitat té vies administratives, i potser no pròpiament, lògicament, vies penals, però sí que podria, en alguns d'aquests casos, amb molta prudència i amb molta responsabilitat, com és lògic de l'Administració, de les institucions que avui són a la Generalitat, iniciar vies penals, traslladant a la fiscalia, perquè iniciï les vies penals necessàries, aquests casos. Això seria molt més efectiu, segurament, que no si ho fan simplement els treballadors i donaria confiança quan hi ha realment motius per a pensar que s'està cometent un delictes —i, en aquest cas, jo crec que l'article 499 bis del Codi Penal és un delictes perfectament referenciable en aquests fets de què hem parlat aquí— i que fos la mateixa Administració la que iniciés aquesta mateixa via penal.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja replicar? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Gràcies, senyor President. Aquí s'introdueix un nou tema, en el qual jo no voldria entrar ara en aquest moment, em sembla inoportú, però sí que voldria dir el següent, per precisar les qüestions : normalment, el procés de negociació, quan s'instrueix un expedient de regulació d'ocupació és determinat ja per la mateixa Llei de l'Estatut dels Treballadors, des del punt de vista estrictament jurídic, i, és més, en aquest procés de negociació, si hi intervé algú, normalment és la inspecció del treball, a instàncies de la part administrativa que entén dels expedients de regulació d'ocupació, que, ara com ara, encara és la Direcció Provincial de Treball.

En aquest sentit, la instància negociadora de la Generalitat és una instància voluntària, on nosaltres, amb molt de gust, intentem fer aquest servei, i, per tant, qualsevol adherència de tipus penal o de l'ordre que sigui —i probablement aquí a mi

em falla el llenguatge perquè no sóc tècnic en la matèria— em sembla que seria posar, diguem-ne, sobre aquest servei d'arbitratge, de conciliació que nosaltres fem una càrrega que no s'ajusta a dret, i menys quan s'intenta carregar, diguem-ne, culpabilitats en el que hauríem de ser benvolents. Això, d'un cantó.

D'altra banda, jo tampoc no vull entrar ara a jutjar culpabilitats, ni d'un ordre ni d'un altre; penso que això és tasca, en un Estat de dret, dels tribunals, que són els qui ho han de fer, però sí que des de la via executiva del Departament de Treball el que hem d'analitzar són les actituds, si són possibilistes o són destructives. Aquest és el punt de mira amb què intenta el meu Departament, si alguna vegada ha de fer algun judici de valor, sortir de les coses.

Per tant, en aquest nou tema que vostè treu, —a part de la responsabilitat que puguin tenir els tribunals corresponents en aquesta matèria—, jo sí que voldria, des del punt de vista executiu, que s'analitzessin les coses si de la manera com les actituds es prenen són actituds errònies o mal fetes, però amb una via de possibilisme, o són actituds corrosives i que poden tirar, diguem-ne, les empreses endavant.

Aquest per a mi és un punt fonamental que volia explicar aquí, en funció que jo no vull fer cap judici de valors sobre situacions que en aquest moment s'estan donant, però sí de recalcar que en aquests moments en què calen tants llocs de treball, el possibilisme en principi —mentre no trenqui l'ordenament jurídic real— és un valor positiu, i l'actitud destructiva, tant en moments de crisi com en moments d'eufòria econòmica, sempre és dolenta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent-se escolat ja l'hora destinada a preguntes, les preguntes que no han pogut ser formulades en aquesta sessió seran formulades en la sessió vinent, la data i l'hora de la qual es comunicaran oportunament als senyors Diputats, encara que probablement serà el dia 23 d'aquest mes al matí, a dos quarts d'onze del matí. Però, de tota manera, hi haurà una convocatòria formal.

S'aixeca la sessió.

(És un quart i un minut de dues del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població.....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data..... de..... de 198 ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / taló al portador)

..... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3